

பரதேவ துணை.

ஸ்ரீலலிதாம்பாள் சோபனம்
தேவிபாடம்.

R. S. சுப்பாசாமி அம்மாள்
பிரதிக்கப்பெற்றன.

MADRAS:
PRINTED BY COMMERCIAL PRESS.

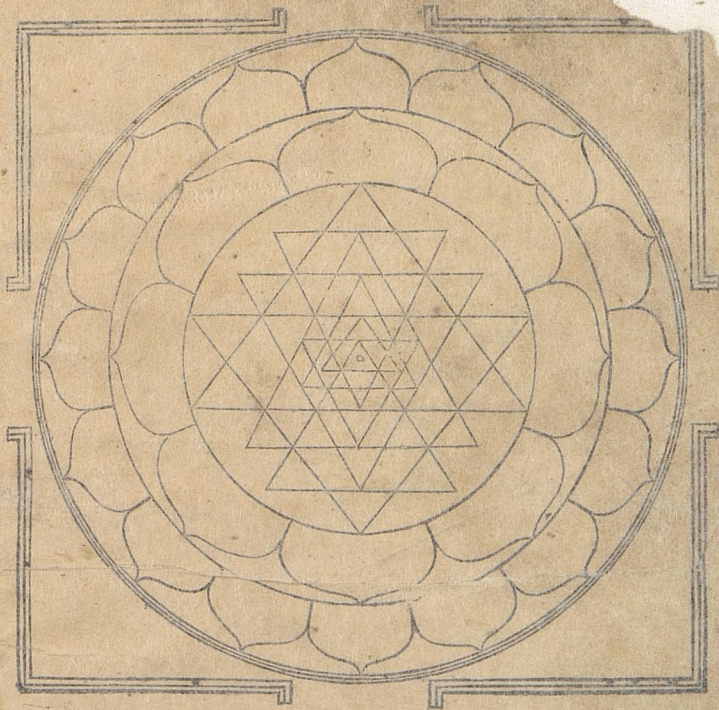
1924.

(Copy-right Registered.)

Price Annas, 5.]

[விலை அணா 5.]

சூம்.

“ विन्दुतिकोणवसुकोणदशारयुग्मसु

अन्वसु नानादलसूतकोणदश

वृत्तत्रयसहितैरणासदनत्रयञ्च

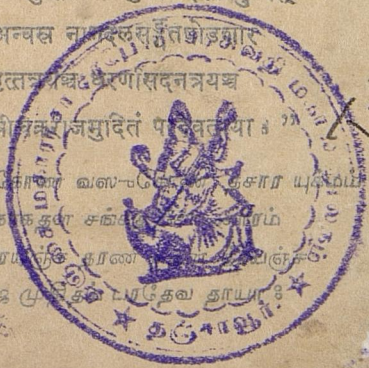
श्रीसुक्तीजमुदितं पवित्रयाः ॥”

பிந்து திருகோண வஸுகோண தசார யுகம்

அன்வசுர நானா தல சூதகோண தச

விருத்த த்ரய சித திரண த்ரய த்ரய

ஸ்ரீசுக்ர ஜமுதிதம் பவிரயா :

T. S. Kalyanraman

163 T.P.S. Nagar,

THANJAVUR-T. Nadu 613 007

04362, 38144

பரதேவி துணை.

மு க வு ரை .

இதி லடங்கிய முதற்பாகமாகிய லலிதாம்பாள் சோபனம் மலையாளத்தில் அதிகமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. அவ்விடத்திலுள்ள ஸ்திரீகள் வெள்ளிக்கிழமை, செவ்வாய்க்கிழமை நவராத்திரி முதலிய புண்ணிய தினங்களில் இச்சோபன முழுவதையும் பக்தி ஆசார நியமத்துடன் பாடி, அல்லது பாடச்சொல்லிக்கேட்டு, பாயசம், பழம், தாம்பூலம் முதலிய லவகளை அம்பிகைக்கு நிவேதனஞ் செய்து, குழந்தைகள் சுமங்கலிகள் முதலியவர்களுக்கு விரியோகம்பண்ணி, தேவியைப் பிரார்த்தித்து வணங்குகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட மகிமை பொருந்திய சோபனத்தை அச்சிட்டால் தேவி பக்திபுடையவர்கள் அநேகருக்கு பாராயணத்திற்கு யோக்கியமாகுமென்று கருதி தேவியின் அருளை முன்னிட்டு இதை அச்சிற் போடலானேன். வாய்ப்பாடமாக வழங்கியதால் இதில் பொதிந்து கிடந்த அநேகம் பிழைகளைக் கூடியமட்டும் திருத்தியிருக்கிறேன். இச்சோபனத்தில் துவட்ட நிக்கிரக சிவ்டபரிபாலனத்திற்காக வெடுத்த தேவியின் சில அவதாரங்கள் சொல்லப்பட்டிருப்பதுடன் மஹாலிஷ்ணுவின் அவதாரங்கள் சில தேவியினுடையதாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அதேனென்றால் பரமேஸ்வரருக்கு தேவியும் விஷ்ணுவும் ஒன்றுதான். ஸ்ரீ மஹாலிஷ்ணு, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், ஸ்ரீராமன், என்று சொல்லப்படுவதில் ஸ்ரீ என்னும் அக்ஷரம் மங்களசப்தமாயிருப்பதோடுகூட, ஸ்திரீ என்னும் பொருளையும் உடைத்தா

ிருக்கிறது. தேவியின் அம்சந்தான் விஷ்ணுவென்றும் விஷ்ணுவின் அம்சந்தான் தேவியென்றும் அதனுல் தேவியும் விஷ்ணுவும் சகோதரர்களென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் விஷ்ணு மோகினி ரூபமெடுத்த காலத்தில் ஈஸ்வரன் மோகினியைச் சேர்ந்து ஹரிஹர புத்திரருண்டானதாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“ஒரு பாதி மால் கொள் மற்றொரு பாதி உமையவள்
கொண் டிருபாதியாலு மிறந்தான் புராரி.”

என்று ஒரு கவி சொன்னபடி அர்த்தநாரீசர் என்றும் சங்கரநாராயணர் என்றும் ஈஸ்வரனுக்கு இரண்டு நாமதேயங்களும் ஐதீகமும் ஏற்பட்டுள்ளன. மேலும் வைஷ்ணவி, விஷ்ணுருபினி, நாராயணி என்பன, தேவி ஸகஸ்ர நாமங்களில் சிலவானதால் விஷ்ணு புராணத்தில் விஷ்ணு எடுத்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் அவதாரங்கள் தேவி புராணத்தில் தேவி எடுத்ததாக வருவது பொருந்தும்.

இச்சோபனத்தில் விரிவாய் வரும் விஷயங்கள் ஸ்ரீலலிதா ஸகஸ்ரநாமம் சிலவற்றில் அடங்கியுள்ளன.

திருப்பாற்கடலில் ஆலிலேமேல் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு சயனித்திருக்கும்போது, அவருடைய நாபியிலிருந்து ஒரு கமலமுண்டாகி அதிலிருந்து பிரம்மா அவதரித்து ஒன்றுந் தோன்றாமல் மயங்கி நான்கு திக்கும் பார்க்க, அம்மயக்கத்தைப் போக்க, தேவி பிரஸன்னமாகி அவருக்குத் தெளியையும் சிருஷ்டி வல்லமையையும் அளித்து, விஷ்ணுவின் யோக நித்திரையைக் கலைத்த மதுகைடவர் என்ற அஸுரர்களைக் கொல்லுமுபாயமும் சக்தியும் அவருக்குக்கொடுத்து மறைத்துவிட்டான். இது தேவிக்கு முதலாவது அவதாரம்.

திருப்பாற்கடல் கடைந்த காலத்தில் அதிலுண்டான அமிர்த குடத்தை அஸுரர்கள் பலாத்காரமாய் அபகரித்துக்

கொண்டோட இந்திரன் முதலான தேவர்கள் சக்தியற்று பர தேவியைத் தியானம் பண்ணினார்கள். அம்பிகை மோகினி வேஷத்துடன் பிரஸன்னமாகி அஸுரர்களை மயக்கி, அமிர் தத்தைவாங்கி தேவர்களுக்குப்பகிர்ந்திட்டு அவர்களுக்கு சகல சாம்பிராஜ்யமும், சாவில்லாவரமுங் கொடுத்து மோகினி ரூபத்தைக் கண்டு மயங்கின ஈசுவரனைச் சேர்ந்து ஹரிஹர புத்திரரை உண்டாக்கிவிட்டு அந்தர்த்தானமடைந்தாள். இது தேவியின் இரண்டாவது அவதாரம்.

தக்ஷப்பிரஜாபதி தபஸுசெய்து ஈசரைத் தனக்கு மாப் பிள்ளையாகவேணுமென்று கேட்டுக்கொண்டவரத்தை அந்த ஈசர் கொடுத்துவிட்டதற்காக தாக்ஷாயணியாய்ப் பிறந்து அவனிடம் வளர்ந்து, பிறகு ஈசரை அடைந்திருக்கும்போது தக்ஷன் அகம் பாவத்தால் ஈசருக்கு அவிர்பாகம் கொடாமல் யாகம் நிறை வேற்ற எத்தனிப்பதை தேவிகண்டு அந்ததுஷ்டனால் வளர்க்கப் பெற்ற தேகத்தையும், ஞாமத்தையும் விடக்கருதி யாகக் கினியிற் குதித்து மறைந்தாள். இது தேவியின் மூன்றாவது அவதாரம்.

ஹிமோத்பர்வத ராஜனுடைய தவத்திற்கிரங்கி குழந்தை ரூபமாய் அவரிடஞ் சென்று அவரால் பார்வதிஎனம் பெயரிட்டு வளர்க்கப்பட்டு கன்னிப்பருவ முதல், ஈசரை நோக்கி, (பூர்வ அவதாரத்தில் அவர் சொல்லை மறுத்து தக்ஷன் யாகசாலைக்குத் தான் போனகுற்றம் நீங்க)தவம்புரிந்து பிறகு அவரையடைந்து தேவர்கள் வேண்டுகோளால் குமாரரைப் பெற்று தன் சக்தி வேலாயுதத்தை அந்தக் குமாரமூர்த்திகீக்களித்து அவரால் சூரன் முதலான அஸுரர்களை வதைத்து தேவர்களுக்கு நன்மையை அளித்தாள். இது தேவியின் நான்காவது அவதாரம்.

ஈஸ்வரர் மன்மதனைத் தகித்தவுடன் விசுவகர்மா அந்தச் சாம்பலைப் பிசைந்து ஒருருவாயமைக்க ஈசரின் கிருபாநோக்கி னால், அவ்வுரு உயிர்பெற்று, ருத்ரகோபாக்னி பஸ்மத்தி லுண்

டானதால் ஓரசரனாகி, டண்டாகரனென்ப பெயர் பெற்று, தேவர்களைப் பெரும்பாடுபடுத்தவே, தேவர்கள் கூடி அம்பிகையைக் குறித்து ஸ்ரீவீரத்தை என்கிற ஜெபம்பண்ணி, மந்திரயந்திர தந்திரௌபாஸனாதிகளும் பஞ்சயக்ஞங்களும் பொருந்த தங்களுடம்பை யறுத்து ஓமம் பண்ணினார்கள். அப்பொழுது அந்த ஓமகுண்டத்தின் மத்தியில் ஸ்ரீ சுகீரமென்கிற ரதத்தில் அம்பிகை பிரததியக்ஷமாகி தேவர்கள் காயங்கனையாற்றி, அவர்களால் ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டு லலிதாம்பாள் என்ற நாமதேயத்துடன் ஈசரையடைந்து அநேகஞ் சக்திகளைத் தன் அம்சங்களாய் உண்டுபண்ணிக்கொண்டு பண்டாசர சைனியங்களையும் பண்டாசரனையும் சம்ஹாரம் பண்ணிவிட்டு சிந்தாமணிக்கீரகத்தில் காமேசருடன் சௌபாங்கியவதியா யிருந்தாள். இது தேவியின் ஐந்தாவது அவதாரம்.

இந்த லலிதா அவதாரமும் பண்டாசர யுத்தமுந்தான் இந்தச் சோபனத்தில் விரிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீ லலிதா ஸஹஸ்ர நாமங்களி லொன்றாகிய “கராங்குள் நகோத்பன்ன நாராயண தசாகிருதி” என்னும் நாமத்திற்குணங்க ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு எடுத்த தசாவதாரங்களும் ஸ்ரீலலிதா தேவியின் பத்து விரல்களினின்று குதித்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மகாதேவியுடைய மகிமைகளை ஒருவராலும் வர்ணிக்கமுடியாதானாலும் இந்தச்சோபனத்திற் சொல்லியிருக்கிற மட்டும் படித்தாலுங்கூட மனதிற்கு விஸ்வரத்தியும் ஆகந்தமும் உண்டாகிறதென்பதில் தடையில்லை.

இந்த லலிதாம்பாள் சோபனம் முன் ஒருதடவை என்னால் அனுப்பப்பட்டு “விவேக சிந்தாமணி” என்னும் பத்திரிகையில் (1906-மேமன்) பிரசுரமாயிருக்கிறது.

இரண்டாம் பாகமாகிய தேவிபாடம் என்பது மலையாள மல்லாது மற்றுப் பாகங்களிலும் அனேகவிடங்களில் வழங்கும்

ஒரு பழையகல்லத்துப்பாட்டு. இதைடம் நம்பத்திருத்தி
தேவி பாகவதத்திற்கிணங்க அனேகவிடங்களை உருவாக்கி யிருக்
கிறேன்.

துஷ்ட நிக்ரகத்திற்கும் சிஷ்டபரிபாலனத்திற்குமாய்,
பரதேவதை அவ்வப்பொழுது எடுத்த அவதாரங்களின் பராக்
கிரமங்களை விவரிக்கும் இப்பாடல்களை பலரும் படித்து பக்தி
வைராக்கியமடைந்து, தேவியின் கிருபைக்குப் பாத்திரர்களா
வார்களாக.

ஓம்—தத்—ஸத்.

TRIPPLICANE,
February, 1927.

R. S. சுப்பலக்ஷ்மி.

என தருமைமிக்க தாயாரால்

பக்தியுடன் பூஜிக்கப்படும்,

ஸ்ரீ ப ர தே வி க் கு

இதை சமர்ப்பிக்கிறேன்.

T. S. Kalyanram

163 T.P.S. Nagar,
THANJAVUR-T. Nadu 613 007

04362/38144
பரதேவ துணை.

லலிதாம்பிகாயை நம:

ஸ்ரீலலிதாம்பாள் சோபனம்.

(‘சீர்மேவுந் தில்லை’ என்ற கும்மி ராகத்திலும் பாடலாம்.)

1 மங்களமான லலிதாம்பாள் சோபனம்

மங்களமுண்டாகப் பாடுகிறோம்

ஸ்ரீங்கா கணபதி வுண்முகர் ஸரஸ்வதி

எங்கட்கு முன்வந்து காப்பாமே.

முப்பத்து முக்கோடி தேவாரும் இர்திரலும்

மும்மூர்த்திகளும் வேதப்பிராமணமும்

நாற்பத்து முக்கோண நாயகியாளம்மன்

நாதர் காமேசுருங் காப்பாமே.

காஞ்சி நகரத்தில் காமகோடி பீடத்தில் எழுந்தருளி
யிருக்கும் காமாக்கியம்மையை நோக்கி அகஸ்திய
மஹாரிஷி தபஸிருத்தல்.

2 ஆதி பிரம்மரிஷி அகஸ்தியரும்

அகிலலோகம் சஞ்சரிப்பவரும்

ஜோதிகாமாக்கியை காஞ்சிநகரத்தில்

ஸ்துதித்துப் பூஜைபண்ணித் தபஸிருந்தார்.

சங்கு சக்கரம் வலக்கை புஸ்தகமும்

தரித்தே ஹயக்கிரீவர் மகாலிஷ்டனுவாய்

தங்கவர்ணி லோபா முத்திரை மணவாளன்

தபஸிற்கு முன்வந்தார்—சோபனம் சோபனம்.

- 3 எட்டிரண்டுபசார பூஜைகள் முதலாக
 எல்லாவற்றையும் பக்தியுடனேசெய்து
 சாவ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்துமந்த
 அகஸ்தியர் வேதத்தால் ஸ்துதித்து நின்றார்.
 கும்பமுனியுட தபஸாலே மனம்
 குளிர்ந்தயக்கிரீவருந் தானுரைப்பார் :
 இன்பமாகச்செய்தாய் பூஜையகஸ்தியா
 என்னவேணுமென்றார்—சோபனம் சோபனம்.
- 4 துரகவதனருட அமிர்த வசனங்கேட்டு
 சொல்லுவர் மித்திர வருணபுத்ரர்
 அபயவரதகரா அருமையாய் நான் கேட்கும்
 வரந்தரவேணுந் தயவுசெய்து,
 கலியுகந்தனிலிந்தப் பாமர ஜனங்கட்கு
 கைவல்யஞானம் எப்படி யுண்டாகும்
 எளிதாகவே ஒரு உபாயஞ் சொல்லுமென்று
 இரந்துகேட்கலுற்றார்—சோபனம் சோபனம்.
- 5 ஆதரவுடன் ஜனங்களுக்குபகாரமாய்
 அகஸ்தியர்க் கயக்ரீவர் எடுத்துரைப்பர்
 ஏதகஸ்தியரே இந்தப்பிரசன்னதான் சியவனருக்
 கென்னாலே முன்னஞ்சொல்லப்பட்டது
 ஆனாலும் நீர் கேட்டது சொல்லுவோமிப்போ
 அன்புடன் கேளும் ஏகமனதாய்,
 இன்றுமுதல் உமக்காமுபதேசத்தால்
 எல்லோரும் கேட்கட்டும்—சோபனம் சோபனம்.
- 6 ஆதிபராசக்தி யனுக்கரத்தால்
 ஆத்மக்கியானம்வரும் மானிடர்க்கு
 மாதவர் மாய்கை யில்லாத விட்டாலிந்த
 மானிடவர்க்கு மயக்கமில்லை
 ஹயக்ரீவர் சொற்கேட்டு அகஸ்தியர்பின்னும்
 ஆதி பராசக்தி ரூபங்களை

தயவுசெய்து எனக்குச்சொல்ல வேணுமென்று
தண்டனிட்டுக் கேட்டார்—சோபனம் சோபனம்.

7 அந்த ஹயக்ரீவர் தம்முடையமனதில்
அம்பிகை பாதத்தை நமஸ்கரித்து
இந்த அகஸ்தியர் கேட்பதெல்லாஞ் சொல்வோமென்று
எழுந்தருளிநூர் அச்வமுகர்
அகஸ்தியரந்த ஹயக்ரீவரைத்தன்
ஆசிரமத்தில் கூட்டிக்கொண்டுவந்து,
பகவானே ஆசனம் தன்னில்வைத்துப்
பணிந்து கேட்கலுற்றார்—சோபனம் சோபனம்.

8 “பகவானே ! தர்ம சாஸ்திரங்களெல்லாம்
பிறந்தது உம்மிடம் தனிலிருந்து
மகாதேவியுடைய அவதாரங்களை
மாதவா விஸ்தரித்துச் சொல்லவேணும்,”
அன்புடன் கேட்ட அகஸ்தியரை வாழ்த்தி
ஹயக்ரீவமூர்த்தியும் எடுத்துரைப்பர் ;
அம்பிகையுடைய அவதாரங்கள் சொல்ல
ஆரம்பித்தாரப்போ—சோபனம் சோபனம்.

மகா விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமாகிய ஹயக்ரீவர்
அகஸ்திய மஹாரிஷிக்குத் தேவி மஹாத்மியத்தைச்
சொல்ல ஆரம்பித்தல்.

9 ஆதியந்தம் பரா சக்திக்கில்லை
ஆதாரமுஞ் ஜகத்துக்கிவள் தான்
சோதிருபியுட ரூபங்களை
சொல்லமுடியாதொருவராலே
ஆனாலும் தெரிந்தமட்டுக்கு மிப்போ
அவளுடையசில அவதாரஞ் சொல்வோம்
முன்னே பிரம்மாவுட த்யானத்தில் ரகசிக்க
முதல்வந்தாள் ஒரு ரூபம்—சோபனம் சோபனம்.

- 10 முன்னுளில் தேவேந்திரன் வெள்ளையானே ஐதி
முன்று உலகும் சுற்றிவரும்போது,
தன் சீனேவில்லாத மதத்தினால் உமையவள்
சங்கரரையும் வணங்காமல் வந்தான்;
இந்திரன் மதத்தை யடக்கவேனுமென்று
ஏவினான் ஈசரும் தூர்வாசரை :
வந்த தூர்வாசரும் இந்திரன் கையிலொரு
மாலையைக்கொடுத்தார்—சோபனம் சோபனம்.
- 11 வாங்கி மாலையை இந்திரன் யானையினுடைய
மண்டையில் வைத்தான் மதத்தினாலே !
ஓங்கித் துதிக்கையால் எடுத்தானே மாலையை
உதறிப்பூமியில் காலால்சுழற்ற
தூர்வாச முனி கண்டு அதிகோபத்துடனே
தூர்ப்புத்தி இந்திரனைச் சாபமிட்டார் [லிற்று
(உன்) கொர்வமல்லவோ இந்திரா இதுசெய்யச் சொல்
கொர்வேசுவரி போமென்றார்—சோபனம் சோபனம்.
- 12 சபித்துவிட்டு முனி போகிய பின்பு
சக்ரேசன் அமராபுரியில் வந்து,
அபசகுனங்களைக்கண்டு பயந்து
ஆசாரியர் பிரஹ்ஸ்பதியை வருத்தி,
ஆசனத்தில் வைத்து நமஸ்கரித்து
அவரைப் பார்த்திந்திரன் ஏதுரைப்பான் :
தேசத்தில் தூர்நிமித்தம் காணுகின்றதே
தேவரீர் போக்குச்சொல்லும்—சோபனம் சோபனம்.
- 13 தேவகுருவுங் கேட்டுச்சொல்வர் இந்திரனோடு
செய்தகர்மம் அனுபவித்தேதிரும்
பாபகர்மம் அனுபவித்தாற்றான் தீரும்
பிராயச்சித்தத்தினால் போவதில்லை
நிவர்த்தியினாலே ஒருளாளும் போகாது
லெகைந்கோடி ஜன்மம் ஆனாலும்
ஒன்றுகேள் பாபத்துக்கு நிவர்த்தி வாஸவனே
உண்மை நான் சொல்லுவேன்—சோபனம் சோபனம்.

- 14 ஹத்தி திருட்டு ஹிம்ஸை பானம் பாதாரம்
 அஞ்சம் பஞ்ச மகாபாதகமாம்
 அறியாத் தனத்தாலே ஐந்துபாபமும் செய்தால்
 அந்தந்தச் சாதிப்பால் நிவர்த்தியுண்டாம்.
 பிருஹ்மஹத்திக்கொரு சாஸ்திரத்தி லுயில்கை
 பிராயச்சித்தம் ஒருநாளுமிந்திரா !
 திருட்டென்ற பாபத்திற்கோர் உபகதை சொல்வேன்
 தேவேந்திரா கேள்—சோபனம் சோபனம்.
- 15 கனவுத் தொழிலெங்கும் செப்து கொண்டுவரும்
 கள்ள னொருத்தன் காஞ்சிப் பட்டணத்தில்
 களவாண்ட பணங்களை கனமாய்ச்சேர்த்து நடுக்
 காட்டி நுகொணர்ந்து புதைத்துவைத்தான்
 கள்ளனுக்குள் கள்ளன் வேடனொருத்தன் அதைக்
 கண்டு வனம்போலுண்டாயினாலே
 மெள்ளவந்தந்தப் பணங்களை பெல்லாம்
 முற்றிலும் எடுத்தான்—சோபனம் சோபனம்.
- 16 கொண்டு வந்தந்தப் பணங்களைபெல்லாம்
 கொண்ட பெண்டாட்டி கையிற்கொடுத்தான்
 பெண்டாட்டி வாங்கியுள்ளே வைத்துக்கொண்டு
 புருஷனைப் பார்த்தொரு வாக்குரைப்பான் :
 * வால்மீகர் சாபத்தால் வேடர்க்குத்தனங்கள்
 விருத்திக்க மாட்டாது அதனாலே
 நன்மையாய் நான் சொன்ன தர்மஞ் செய்தால்வெகு
 நாளிருக்குந் தனம்—சோபனம் சோபனம்.
- 17 காரியமாயிந்த வார்த்தை கேட்டுவேடன்
 கிராமம் தடாஹ் தோப்பாயைங்கள்
 பாரியாகச் செய்து பிராமணுக்கெல்லாம்
 பக்தியுடன் தானஞ் செய்திருந்தான்

* ஒரு பிராமணன் தன் நெறிதவறி கிராதஹத்தொழில்
 செய்தபடியால் மறுஜென்மம் வேடனாய்ப் பிறந்தான். அவன்

வேடன் வேடத்திக்குக் காலங்கள் சென்றபின்
 விஷ்ணுபிரம்மாசிவ எமதூதர்கள்
 கூடிவந்திவர்களை அவரவர் லோகத்திற்குக்
 கூட்டிப்போகவந்தார்—சோபனம் சோபனம்.

காட்டில்போவார் வருவாரை எல்லாம் வழிமரித்து கொள்ளை
 யடித்து சீவனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். ஒரு காலத்தில்
 ஸப்தரிஷிகள் அந்த வழிபோக அவர்கள் பொருளை அபகரிக்க
 அவர்களை வழிமரிக்கும்போது அந்த ரிஷீஸ்வரர்கள் அவனைப்
 பார்த்து அப்பா இப்பேர்ப்பட்ட கொடுந்தொழிலை விட்டு நல்ல
 மார்க்கமாக இருவென்று சொன்னார்கள். அதற்குவேடன் 'சுவா
 மிகாள்! என் குடும்பங்களை நான் காப்பாற்ற வேண்டி யிருப்ப
 தால் வேறு தொழில் அகப்படாமல் இதைத்தான் செய்து
 குடும்பங் காப்பாற்றுகிறேன்' என்று சொன்னான். இதைக்
 கேட்ட ரிஷிகள் இந்தப் பாபத்தொழிலால் வரும் சம்பாத்
 யத்தை உன் குடும்பத்தார் அனுபவிக்கிறார்களே இதனால்
 வரும் பாபத்தையும் அவர்கள் பாகம் போட்டு அனுபவிப்பார்
 களா' என்று அவர்களைக் கேட்டுவரும்படி சொன்னார்கள்.
 அவன் வீடுசென்று தன் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளை ரிஷிகள்
 சொன்னபடி கேட்க அவர்கள் 'இது எங்கேயாவது உண்டா,
 சம்பாதித்துப்போடுவதுதான் உன் கடமை, பாபம் பங்கிட்டுக்
 கொள்வது எங்கள் கடமையல்ல' என்று சொல்லிவிட்டார்கள்.
 இதைக்கேட்டவுடன் வருத்தங்கொண்டு உங்கள் குலத்திற்கே
 ஐஸ்வர்யஞ்சேராமல் போகக்கடவதென்று சபித்துவிட்டு ரிஷி
 களிடம் ஓடிவந்து சுவாமிகாள்! எனக்கு நல்ல கெதிக்கு வழி
 சொல்லிவிட்டுப் போகவேண்டுமென்று கெஞ்சினான். மஹரிஷி
 கள் இரங்கி தாரக மந்திரமாகிய ஸ்ரீராம நாமத்தை உபதேசித்
 தார்கள். நாமம் நாவில் நுழையவில்லை. அப்போது அங்கிருந்த
 மராமரத்தைக் கட்டி இதன் பேரைவிடாமல் சொல்லிக்கொண்
 டிருந்தாயானால் முக்தனாவாய் என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார்
 கள். இந்த நாமப்ரபபத்தினாலே அவர் மஹாரிஷியாகிய வால்
 மீகியானார் என்று புராணம்.

18 நாரதர்வந்திந்த தூதர்களுக்குச்சொல்வர் :

நாலுமுன்றாண்டிவர்க்குக் காற்றூறும்
திருடினபணத்துடையவர்க்குத் தர்மமென்று
திருப்பினூர் நாரதர் தூதர்களை
பணத்திற்குடையவர்க்கு தெய்வகிருபையாலே
பாபங்கள் போய்ப் புண்ணியம்சித்தித்தது
பணங்களுக்குடையவர் நல்லகதியடைந்தார்
பார்த்துக்கொள் இந்திரா—சோபனம் சோபனம்.

19 ஜனங்களை ரக்ஷிக்கும் ரர்ஜன் மாத்திரந்தான்

செய்யலாகுந் துவட்ட நிக்ரகங்கள்
மனிதர் பசுயக்யந் தவறுதலாய்ச் செய்தால்
மாதேவி கோபித்து எரித்திடுவாள்.
யுவனாச்வமகாராஜன் யக்கியத்தில் தேவர்கள்
ஒருவர்க்கொருவர் முந்தச்சண்டையிட்டார்
தேவர்க்கு பாகத்தைப் பிரித்துக்கொடுத்தார்
தயவாக பிறம்மாவும் —சோபனம் சோபனம்.

20 ஸாரபானஞ்செய்த பேர்க்கு நரகமுண்டு

சொட்டுக் கொருவருஷக் கணக்காக
பரதார கமனத்தால் ஆயுஸ்குறைந்திடும்
பாபம்ரோகம் நரகங்கள் உண்டு
பரதார கமனத்தால் ராவணன் மாண்டான்
பாஞ்சாலியால் துரியோதனன் மாண்டான்
ஒருக்காலும் பரதார நினைவில்லாதவர்க்கு
ஒருநாளும் அமடில்லே—சோபனம் சோபனம்.

21 பானம் பரதாரம் முன்சொன்ன மூன்றுடன்

பஞ்சமா பாதகம் ஆக ஐந்து
ஏனிதுகளை எல்லாம் உனக்குச்சொன்னேன் என்றால்
இந்தப்பாகங்களெல்லாம் உமக்குமுண்டு

திராத, பாபங்கள் திருந்தேவியுடைய
 ஸ்ரீ பஞ்ச தகாஷ்டிர ஜபத்தாலே
 திராத பாபத்தைச் செய்தாயே இந்திரா
 சொல்லுவேன் உனக்கிப்போ-சோபனம் சோபனம்.

22 முன்னாலே தேவரும் நீயுந் தாதாபுத்திரன்
 விச்வருபனைப் புரோகிதராய்ச்
 சொன்னபடிக்கு இருந்தான் உங்களுக்கு
 துரோகமுஞ் செய்யவில்லை விச்வருபன்
 அஸுரானுக்கு மறுமான் என்ற விரோதத்தால்
 அனியாயமாயவனை நீ வதைத்தாய்
 விச்வருபனுடைய வதைத்தால் பிருஹ்மஹத்தி
 விரட்டித்துன்னை யிர்திரா—சோபனம் சோபனம்.

23 விஷ்ணு அறிந்தந்த பிருஹ்மஹத்தியை
 இஷ்டமாய் உந்தனாக் கிரங்கிவந்து
 ஷட்சமாய் நாலுபங்கர்க்கு பிருஹ்மஹத்தியை
 பூமி பெண்கள் மரங்கள் நதிகளுக்கும்
 ஏற்றுக் கொள்ளச் சொல்லிக்கொடுத்து அவர்களால்
 கேட்டவரங்கள் கொடுத்தனுப்பி வைத்தார்
 விச்வருபன் தகப்பன் அக்னியில்வந்த
 விருத்திரனைக்கொன்று (பிரும்ம) ஹத்திப்பட்டாய்.

24 அதுவும் போகாதபடிக்குத் துர்வாஸரும்
 இந்திராவுன்னை வேணது சபித்தார்—
 இதுஎல்லாம் ஒருமிக்கப்பலனுபவிப்பாய்
 இஷ்டணம் நிமித்தங்கண்டு சொல்லுகிறேன்
 சோபையில்லைபார் உன்னுலகத்தில் இந்திரா!
 சோறில்லாதவர்கள்போல் ஆனால் தேவர்கள்
 லோபிகள் ஆனார்கள் உலகத்து விப்பிரர்கள்
 ரொம்ப உற்பாதங்கண்டேன்—சோபனம் சோபனம்

25 இப்படி இந்திரனுக்கு குருவுந் கதைகளை
 எல்லாஞ் சொல்லிகொண் டிருக்கும்போது
 மப்புத்தட்டிக்கொண்டு அஸுரரானுடனே
 மலகனென்ற அஸுரராஜனும்
 அமராபதியை வளைந்துதேவர்களை
 அடித்து வெளியிலே தூத்திவிட்டான்
 அமரானும் இந்திரனும் பிரும்மாவிடத்தில்போய்
 அஸுரன்சேதியைச்சொன்னார்—சோபனம் சோபனம்.

26 சதுர்முகர் கேட்டிந்த அஸுரன் சேதியெல்லாம்
 தட்டுக்கெட்ட இந்திரனைப் பார்த்துரைப்பார்:—
 இதற்கொன்றும் நம்மாலே ஆகாது இந்திரா
 என்னாலேயாகும் உபாயஞ் சொல்வேன் :
 அச்சுதரே ஜயம்தருவருங்களுக்கு
 அவரிடம்போங்கள் என்றருடனே
 சச்சுதானந்தர் சமீபத்தில் அத்தனை
 பேர்களும் வந்தார்கள்—சோபனம் சோபனம்.

27 சேவதசயனருட சரணம்புஜங்களை
 தெண்டனிட்டு ஸ்தோத்திரங்கள் பண்ணி
 காசாம்பூவர்ணரோடு தாங்கள் படுகின்ற
 கஷ்டங்களைச்சொல்லி அறிவித்தார்கள் :
 நாதரே உம்முட தாஸர்களான
 நாங்கள்படுகின்ற சங்கடங்கள்
 ஏதறியாமலிருக் கின்றகாரியம்
 இந்த நித்திரையுண்டோ—சோபனம் சோபனம்.

28 மலகன்முதலான அஸுரரானை வதைத்து
 மாதவா இந்திரனை நிலையிலாக்கும் :
 அலைகிறோமே நாங்கள் வேஷத்தைமறைத்து
 அந்தக்குறைவு உமக்கில்லையோ !
 கெருடவாகனரும் அவர்களைப்பார்த்து
 கெம்பீரமாய் ஒருவார்த்தை சொல்வர் :

ஒருக்காலும் உங்களுக்கு மரணமில்லாமலே
உபாயத்தைச்சொல்லுவேன்—சோபனம் சோபனம்.

29 அங்கேபோய்ச் சொல்லுங்கள் அஸ்-ராளுடனே
அமிர்தபானஞ் செய்தோமானாக்கால்
உங்கட்கும் எங்கட்கும் சாவில்லை ஒருக்காலும்
எல்லோருமாயமிர்தங் கடைவோம்
இப்படிச்சொல்லியே அஸ்-ராளை எல்லாம்
இங்கே கூட்டிக்கொண்டு வாருங்கோள்
அப்போ அஸ்-ரார்க்கு வேலைமாத்திரம் மிஞ்சும்
அமிர்தம் உங்களுக்குத்தான்—சோபனம் சோபனம்.

30 பாற்கடலில் நான்கு ஓளவுதிகளையும்
பறித்துக்கொண்டு வந்து போடுங்கள்—
நிற்காமல்போய் மந்தரத்தை மத்தாகவும்
நீண்ட வாஸுகி கயிறாகவும்
வைத்துக்கொண்டு கடலைக் கடைந்தீரானால்
வருமதிலேயிருந்து அமிர்தகுடம்—
நிச்சயமாய் உங்களுக்குத்தான் அமிர்தம்
நீங்களே புஜிப்பீர்கள்—சோபனம் சோபனம்.

தேவர்களும் அஸ்-ரார்களும் கூடி அமிர்தங்கடைதல்.

31 சாரங்கனுடைய சம்மதத்தை எல்லாம்
சசல தேவானும் அஸ்-ராளுடன்
ஆங்காரமில்லாமற் போய்ச் சொன்னவுடனே
அந்தத் தானவர்கேட்டு உள்ளதென்றே
சேர்ந்துகொண்டு அந்ததேவானும் அஸ்-ராளும்
கூதிராப்திக் கரையிலே கூடிவந்தார்
சிக்கிரமே நான்கு ஓளவுதிகளையும்
கூதிராப்தியில் போட்டார்—சோபனம் சோபனம்.

32 மந்தரகிரியை மத்தர்கவேகொண்டு
வாஸுகியைக் கயிறுக்கக்கொண்டு

தந்தியாய் வாஸுகியை மூன்று சுற்றாக்கி
தலைப்புறத்தை அஸுராளிழுத்தாள். —
வாஸுதேவருட ஆக்ஞையால் தேவர்கள்
வால்புறத்தை பிடித்திழுத்தார்கள்
ஈசரும் பிறும்ம ரிஷியுந் கந்தர்வானும்
இதுபார்க்கவந்தார்கள்—சோபனம் சோபனம்.

33 மந்தரகிரி அமிழ்ந்து போவதைக் கண்டு
மாதவரும்பார்த்துச் சங்கையுடன்
கீழேசுர்மமாகத் தாங்கிமுதுகினில்
மேலேசங்கு சக்கிரபாணியாகி
கூடித்தேவானுடன் அமிர்தங்கடைந்து
கொடிய அஸுமரானை மயக்கிவிட்டு
வாடுந்தேவானுக்கு அமிர்தங்கொடுத்திட
மனதில் நிச்சயித்தார்—சோபனம் சோபனம்.

34 இழுக்கின்ற வேதனை பொறுக்காமல் வாஸுகி
எரிக்கும் விஷத்தையது கக்கியது
மழுப்போலெல்லோரையும் எரிக்கத்துவக்கியது
மதனத்தை விட்டோடத் துவக்கினார்கள்
பக்தானுக்காபத்தைத் தீர்க்கவேண்டுமென்றே
பரமேசரும் விஷத்தை விழுங்கிவிட்டார்.
ஸ்தோத்திரத்துபர மேசரைப் பின்னும்
துவக்கினார் மதனத்தை—சோபனம் சோபனம்.

35 பாரிஜாதங் காமதேனுவும் ரத்னமும்
பிறந்து தேவேந்திரனிடஞ் சேர்ந்தது ;
நாரியரும் வந்தாள் பாலசந்திரனும் வந்தான்
இந்திரனும் ஈசரும் அடைந்தார்கள்—
பின்னும் அநேகம் ரத்னங்களும் வந்திடப்
பிறகு அமிர்த கலசங்கொண்டு
தன்வந்திரி வந்தார் லக்ஷ்மீதேவி வந்தாள்
ஸ்வாமிவிஷ்ணுவைச்சேர்ந்தாள்—சோபனம் சோபனம்.

மோஷீனி அவதாரவாகி அஸ்-ராஜை மயக்கி அமிர்தம்
பங்கிடல் = ஹர்ஹாபுத்திரர் உற்பத்தி.

36 வஞ்சக அஸ்-ராஜ் அமிர்த கலசத்தை
வந்து பறித்துக்கொண்டுபோனார்கள்.
என்னசெய்வோமென்று தேவரும்போய்ப்பிடிக்க
இவருக்கும் அவர்கட்கும் சண்டையாக,
லோகேசுர ஹரியிந்தச் சண்டையைக் கண்டு
லோகமாயையை த்யானித்தார். ஒரு முகூர்த்தம் ;
மோகினி வேஷந் தரித்து அஸ்-ரர்களை
மோகிப்பித்தாளம்மன் — சோபனம் சோபனம்.

37 சண்டை பிடிக்கின்றவர் நடுவிலே மோகினி
சந்தோஷமாய் மெள்ள நின்றாவாராள்.
தண்டைகொலுஸு-பாதஸரம் பீலி காலாழி
தகித்தாள் நவரத்தினத்தால் பாதங்களில் ;
இழைசேர்ந்த பட்டுடன் மேகலாபரணமும்
இடையில் ரத்னக்கச்சை புறத்தில் கட்டில்
இணையில்லா ரவிகையுடன் மார்பில் முத்துவடம்
இலங்கும் கைவளையுடன் — சோபனம் சோபனம்.

38 மாதளம் பட்டுப் போல் உதடுங் கனிவாயும்
மதளன் வில்லைப்போலே புருவங்களும்
காதுக் குண்டலத்துடன் முக்குநத்துஞ்ஜொலிக்க
கருங்குழலாள் பின்னல் சுட்டி மின்னத்
தரித்து வருகின்ற மோகினியைக் கண்டு
தானவாள் சண்டையை நிறுத்திவிட்டு
ஆரிவள் என்று சுற்றிவந்து அஸ்-ரர்கள்
அமிர்தத்தை வெறுத்தார்கள் — சோபனம் சோபனம்.

39 அப்போ மோகினிசொல்வள் அஸ்-ரர்களுடனே
ஐயன்மகரகேளும் சண்டையானால்,
இப்போதென்கையிலே தந்தாலமிர்தத்தை
எல்லாதேவருக்கும் கொடுத்தாக்கொஞ்சம்

கலசம் உங்கள்முன்னே தான்வரும் நிச்சயம்
காரியமென் றுங்கட்குத் தோன்றினால்
மலைக்காமல் தாருங்கள் அமிர்தகலசமென்று
மாய்கை மோகிப்பித்தான்—சோபனம் சோபனம்.

40 மூடஅஸ்ரானும் அமிர்தத்தைக் கொடுத்துப்பின்
மோகித்து வரிசையாய் இருந்தார்கள்
உடனேதேவரும் ஒருவரிசையாய் இருந்தார்கள்
ஓகோ தெவர்க்கமிருதம் பொழியுகிறாள் !
சொர்ணக்கரண்டியால் பரிமாறும்போது
சோபிக்கும் வளை பாதஸங்குலுங்க
சொர்ணம்போல் மோகினியைக்கண்டு அஸ்ரான்
சும்மா யிருந்தார்கள்—சோபனம் சோபனம்.

41 பெரட்டென அமிர்தம் அவ்வளவும் தேனர்க்குப்
பொழிந்துகொண் டொடுக்கத்தில் வரும்போது
ஒட்டஎடுக்கும்போது அகப்பையினுடைய
ஓசை குடத்திற்குள் கேட்கின்றது
மடையர் அஸ்ரானுக்கு அதுகூடத்தெரியவில்லை !
மாய்கையை அமிர்தான் ராகு, கேதுவும்
நடுவில் ஒளிந்து சந்திரசூரியானுடனே
ராகுவங்குடித்தான்—சோபனம் சோபனம்.

42 சந்திராதித்தன் முதல் தேவானுக்கெல்லாம்
சம்பிரமமாய் அமிர்தம் பொழிந்தான்
சந்திரபாஸ்கரன் சொல்லிக்கொடுக்கவே அகப்பையால்
தலையை அரிந்தான் ராகுவை மோகினி
ராகுவின் தலைபிரண்டாயாகாசத்திற் போச்சு
(ராஜ) நாயகிகலசத்தை அஸ்ரான் முன்னே
வைத்துவிட்டு மோகினி அந்தர்த்தானமானான்
விழிச்சுகிறார் அஸ்ரர்கள்!—சோபனம் சோபனம்.

43 காணுதே மோகினிதேவியையும், வெறுங்
 கலகத்தையும் கண்டாரஸூராளெல்லாம்
 துணித்துவிடுவோமென்று அமராளுடனே
 தொடுத்தார்கள் யுத்தத்தைப் பின்னுமவர்
 சதையுட்பலத்தாலே தேவர்கள் அஸூரர்களை
 துரத்தினார் அடித்துப்பாதாளத்திலே !
 ஸ்துதித்துக்கொண்டு விஷ்ணுவைஸ்வர்க்கலோகத்தில்
 ஸுகமாக இருந்தார்கள்—சோபனம் சோபனம்.

44 இந்த விருந்தாந்தத்தை நாரதரோடிப்போய்
 ஈசரிடத்திற் சொல்லி அறிக்கையிட்டார்
 அந்தக்ஷணம் சிவன் க்ஷீராப்திக்கரை தன்னில்
 வந்து விஷ்ணுவுடன் வாக்குரைப்பார் :—
 லோகமாய்கையால் ஒருருபமெடுத்தீராம்
 ஒருதரம் எனக்கதைக் காட்டுமென்றார்
 ஆகட்டுமென்று விஷ்ணுவுஞ் சிவனைவிட்டு
 அந்தர்த்தானஞ்செய்தார்—சோபனம் சோபனம்.

45 உமையுடைபதியங்கே சுற்றிப்பார்க்கும்போது
 உத்தியானவனங்கண்டார் அவ்விடத்தே
 அதிகரூபமான மோகமாம் பெண்கொடி
 அழகாகப் பந்தாடிக் கொண்டிருந்தாள் !
 கண்டவுடன் சிவன் உமையைவிட்டோடிப்போய்
 கட்டிப்பிடித்து ஆலிங்கனமுஞ் செய்தார்
 உண்டானார் ஹரிஹரபுத்திரர் உடனே
 உயர்வந்து மர்த்தனர்—சோபனம் சோபனம்.

46 மோகினியும் அந்தர்த்தான மடைந்தாள்
 மோகந்தெளிந்து சிவனுமையுடனே
 வாகனமான ரிஷபத்திலேறியே
 வந்துகைலாசத்தில் வலித்திருந்தார்.

முன்னே பிறும் மாவை ரக்ஷிக்கவந்தாளே
முதலாவது அந்த அவதாரம்
பின்னே இப்பொழுது சொன்னோமே மோகினிருபம்
பின்னுங்கேள் இதுவிரண்டு—சோபனம் சோபனம்.

47 லலிதாதேவியுடைய மகிமை தன்னிலே
லக்ஷங்கோடியுள்ளதில் லேசஞ் சொல்வோம்
கேளும் பக்தியுடன் கேட்டவர்க்கு மங்களம் ;
கிடும் நிச்சயம் சந்தேகமில்லை ;
பூர்வத்தில் தக்ஷனுடைய கன்னிகையாக்கும்
பூர்வாவதாரம் பரமேஸ்வரிக்கு
சார்வபௌமர் சொல்தள்ளி தகப்பனார் யக்குத்துக்குத்
தாக்கயணிபோனான்!—சோபனம் சோபனம்.

48 தகப்பனுந்தாயும் அம்மர்வந்தையாவென்று
சொல்லவில்லை, தேவி பொறுத்திருந்தாள் !
முப்புரமெரித்தவருடைய பாகத்தையும்
முடக்கி விட்டெக்ருத்தைச் செய்தான் தக்ஷன் !
ஈசர்பாகத்தை முடக்கினதால் தேவி
இவன் பெண் என்பதை மாற்றவேணு மென்று
விசையாய் அக்கினியிலே மறைந்து பார்வதியாக
வேறேயவதரித்தாள்—சோபனம் சோபனம்.

40 இதைக்கேட்டு ஈசனும் தக்ஷன் தலையைக்கிள்ளி
எறிந்து விட்டெக்ரும் நிறைவேற்றிவிட்டு
வந்து இமயகிரி தடத்தில் சுங்கை முன்னே
வடமூலத்தே யோக தபசிருந்தார்.
பர்வதராஜரும் நாரதர் சொல்லாலே
பார்வதி ருக்மாணி என்றறிந்து
பார்வதிதேவியை தகப்பனார் ஈசர்க்குப்
பரிசாரகஞ் செய்வித்தார்—சோபனம் சோபனம்.

50 ஸ்வாமி இப்படியாகத் தவஞ்செய்யும்போது

தாருகாஸுரன் சூரன் உண்டானான்.

ஸ்வாமியுடைய பிள்ளையல்லாமல் ஒருவரால்

சாவில்லை இவர்கட்கு வரத்தினால்

தாருகாஸுரனடி பொறுக்காமல் தேவர்கள்

ஸ்வாமிமுன் மன்மதனை ஏவினார்

“வாராய் மன்மதனை தேவியோடசரை

வாழும்படிக்குச்செய்வாய்” —சோபனம் சோபனம்.

51 தேவாள்சொன்னபடி மன்மதன் பாணத்தால்

தேவதேவரைத் தொடுத்தபடித்தான்

தேவர்கோபத்தினால் பார்த்து மன்மதனைத்

தகித்துச் சாம்பலாக்கினார் மூன்றுகண்ணால்

பயந்தே பார்வதியம்மன் அதைக்கண்டு ஒடிப்போய்

பர்வதராஜன் சொல்லால் தபலிருந்தான்.

மன்மதன் சாம்பலைப் பிசைந்து விச்வகர்மா

மனித உருவஞ்செய்தான் —சோபனம் சோபனம்.

பாண்டாஸுரன் உற்பத்தியாகுதல்.

52 சாம்பமூர்த்தியுமப்போ அமிர்தகடாஷைத்தால்

சாம்பல் போமையையப் பார்த்தார், பார்த்தவுடன்

சாம்பசிவனுடைய அமிர்தகடாஷைத்தால்

சாம்பல் புருஷன் சீவனோடெழுந்தான்,

விச்வகர்மா அந்தக் குழந்தையைக்கொண்டுபோய்

ஈசனைப்பூஜிக்கச் சொன்னார் நன்றாய்

விச்வகர்மா சொல்லால் அந்தக்குழந்தையும்

ஈசனைப்பூஜித்தான் —சோபனம் சோபனம்.

53 அதுபதினாயிரம்வருஷம் ஸாம்பிராஜ்யமும்

அவனுக்குக்கொடுத்தார் பரமேஸ்வரர்

மற்றுமொருவர் அவனை ஜெயிக்காமல்

வரத்தைபுகொடுத்து அனுப்பிவைத்தார்,

அரன்கோப அக்ஷினியில் உண்டான தாவிவன்

அஸுரன் ஆகினான் இதைக்கண்டு பிறும்மா

அமரசத்துருவானுன், பண்டுபோல் என்றார்
ஆகையால் பேர் பண்டன்—சோபனம் சோபனம்.

54 பண்டாஸுரன் இப்படி யுண்டானவுடன்
பாதாளத்தில் போன அஸுரன் கேட்டு
கண்டக அஸுரன் பண்டாஸுரனைச் சேர்ந்து
கற்பித்தாள் பட்டணம் உண்டாக்கவே
மயனை வருத்திப் பண்டாஸுரன் உடனே
மஹேந்திரபுரிக்குத் தெற்குப்பக்கத்தில்
செய்யச் சொன்னான் சோணிதாபுரத்தை மயனும்
செய்தானதை நன்றாய்—சோபனம் சோபனம்.

பண்டாஸுரன் அரசாங்கி.

55 சுக்கிரபகவான் கொணர்ந்து கொடுத்தார்
(கிரீடம்) சிம்ஹாஸனம் வெண்சாமரங்குடை
சுக்கிரன் போலயோஜனை யுள்ள தம்பியான
விசுக்ரனை வலதுதோளில் சிருஷ்டித்தான்
இடதுதோளில் தம்பி விஷங்கனை சிருஷ்டித்தான்
இன்னமொருத்திதங்கை திமினி என்பான்
வடிவுள்ள நான்கு பெண்டாட்டியுண்டவனுக்கு
வாதாபிமர்த்தனா*—சோபனம் சோபனம்.

56 அஷ்டமந்திரிமார்கள் மந்திராலோசனை சொல்ல
அவனைக்கொண்டு ராஜ்யம் நடத்துகிறான்,
துஷ்டஅஸுரனின் தூர்ப்புத்திகேட்காமல்
சுக்கிராசாரி நித்தம் புத்திசொல்வர்
அதிதிபூஜைஹோமம் சிவபூஜைநேமங்கள்
அஸுரனும் செய்கின்றார். சுக்கிரன் சொல்லால் !
மதியுந் தர்மமாச்சு பண்டாஸுரனுக்கு
வாழ்வு வந்தபொழுது—சோபனம் சோபனம்.

* அகஸ்தியர் வாதாபி யென்னும் அஸுரனை “வாதாபி
ஜீரணேபவ !” என்று தம்முள் ஜீரணிக்கச் செய்து கொன்ற
தால் அவருக்கு இந்தப்பெயர் வந்தது.

ண்டாஸுரனுக்கு

கெட்ட புத்திவந்து தேவர்களைப்
பிடிக்கத் துவக்கினான் வாஸவன் முதலாய்ப்
பிடித்துக்கொண்டுவந்து தன் கோட்டையில்
காவல் காக்கச் சொல்லிச் சேவகராகவே,
கட்டளையிட்டான் தேவர்களை
துஷ்டன் கையிலகப்பட்டு விழிக்கிறார்கள்
வில்வலாந்தகனே கேள்—சோபனம் சோபனம்.

58 தங்கட்கு வினையை தேவாள் வருத்திக்கொண்டார்
தாருகாஸுரனை வதைக்கவென்றே
சங்கரரிடத்தில் மன்மதனை ஏவப்போய்
தானே வலையில் விழும் புலியைப்போல்,
ஸ்வாமி தபவிற்கு துரோகம் நினைத்ததால்
சத்துருவாகினான் பண்டாஸுரன் ;
வம்பன் பண்டாஸுரனை வதைப்பதற்கு
மனதில் நிச்சயித்தார்கள்—சோபனம் சோபனம்.

59 நிர்ச்சலர்படுகிற சங்கடமறிந்து
சத்துருஸம்ஹார மகாவிஷ்ணுவும்
அச்சுதரும் மர்யா சக்தியை வருந்தி
அஸுரர்கள் மோகிக்கும் ரூபமதாய்
சொல்வர் மஹாவிஷ்ணு “தோழிமர்யை நீயும்
துஷ்டன் பண்டாஸுரன் தர்மங்களை
ஒன்றையும் அவர்கள் செய்யாமலே மோஹிப்பித்து
உபத்திரவி ஷோ” என்றார்—சோபனம் சோபனம்.

60 உத்தரவாலே மாயையுந் தனக்கு
ஒப்பான எட்டுத்தோழிமாருடன்
உத்தியான வனத்திலே பண்டாஸுரன் நித்தியம்
உதயத்தில் குளிக்கும் குளக்கரையில்,

பச்சைக்கல்லிழைத்த படி தட்டின் மேலே
 பாடுகிறான் மாயை வீணையுடன்
 பிச்சிச்செடி மேலே குயில் கூவினும் போல
 பெண்கொடி பாடுகிறான்—சோபனம் சோபனம்.

61 நித்தியம் வருவதுபோல் மந்திரிமாருடனே
 நீராடவந்தான் பண்டாஸூரன்
 சித்திராங்கியான மாய்கையைக் கண்டான்
 தேன்மொழியர்ளுட பாட்டுங் கேட்டான்,
 மாய்கையை அடைந்தான் பண்டாஸூரனும்
 மந்திரிமார் எட்டுப் பெண்களைச் சேர்ந்தார்
 மாய்கையுடன் அவன் மஞ்சத்தில் இருந்தான்
 வாழ்வு தேவர்க் காச்சு—சோபனம் சோபனம்.

62 மாய்கையாகிய மடுவில் விழுந்தான்
 மறந்தான் பண்டாஸூரன் சிவபூஜையை
 வருஷங்கள் அறுபதினாயிரமும் பண்டை
 வரமுங் கழிந்தது நிமிஷம் போலே
 குடிலாக்கன் முதலான மந்திரிமார்களும்
 கூடினார் இவன்போலே மாய்கைகளை
 அடித்துப் பறித்தாலும் ஆரோடிப்போனாலும்
 அவனுக்குத் தெரியாது—சோபனம் சோபனம்.

63 அந்த ஸமயத்தில் நாரதரோடிப்போய்
 அம்மாளுக்கு நல்ல புத்தி சொல்வர்
 (அஸூரன்) மந்தபுத்தி கண்டு இந்தவேளை தன்னில்
 மகா தேவியை ஆராதனை செய்யுங்கள்
 தேவி வந்தால் உங்கள் சங்கடங்கள் தீரும்
 செய்யுங்கள் தபஸைத் தாமலியாமல்
 இப்படித் தேவர்க்கு புத்தி சொல்லிவிட்டு
 ஏகினார் நாரதர்—சோபனம் சோபனம்.

தேவர்கள் அம்பிகையை ஜபத்தால் தியானித்து
ஹோமஞ் செய்தல்.

64 தேவமுனிசொல்ல இந்திரனுடன் கூடச்
செய்கின்றார் தேவர்கள் உக்கிரதபஸை
ஈஸ்வரியை நோக்கி வருஷம் பதினாயிரம்
இப்படித்தேவர்கள் தபஞ்செய்தார்கள்
ஆகார நித்திரை விட்டெல்லா தேவானும்
அதிகழனமான தபலிருந்தார்
பகவதி ஈஸ்வரியாள் இதுவரைக்கும்
பிரத்தியக்ஷமாகவில்லை—சோபனம் சோபனம்.

65 அஸுர குருவுந்தேவர் தபஸைக்கண்டு
அவருட முதல் கொள்ளை போனதுபோல்
விசையாய்வந்து பண்டாஸுரனுடன் சொல்லி
விக்கினஞ்செய்யச் சொன்னான் தேவர்கட்கு
சேதியைக் கேட்டவன் மாய்கையை விட்டு
சிம்மாஸனத்தில் வந்துயோசித்தான்
வதஞ்செய்கிறேமென்று சேனையுடனே வந்தான்
வானவர் தங்களிடம்—சோபனம் சோபனம்.

66 வந்திங்கே பார்க்கும் பொழுது தேவரைச் சுற்றி
மாய்கையர்லே ஒரு கோட்டை கண்டான்
தந்திரஞ்செய்தான் கோட்டையைப் போத்திடச்
சரிப்படாமலேயவன் ஒடிப்போனான் !
கோட்டையைக் கண்டு பயந்திங்கே தேவாள்
கொரேன் பண்டாஸுரன் போட்டதென்றே
சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தம்மனை
சரணமானார் தேவர்—சோபனம் சோபனம்.

67 பின்னுமந்தத் தேவர்—எல்லாருமாய்க்கூடி
புத்தியால் ஒன்று நிச்சயித்தார்கள் :
ஒன்று செய்வோம் தேவி ஜகத்திலே உண்டானால்
ஒடிவந்து நம்மை இரகழிக்கட்டும்

இல்லையாகில் தேவாள் அவரவர் தேகத்தை
கணக்கணுவாய்ச் சேதித்து ஹோமஞ்செய்வோம்!
நல்லக்கினி குண்டத்தில் உடம்புகளைத் தேவாள்
நறுக்கி ஹோமஞ்செய்தார்—சோபனம் சோபனம்.

லலிதாம்பிகையின் அவதாரம்.

68 கால்முதல் தோள்வரை ஹோமஞ்செய்து தேவாள்
கழுத்துடன் குதிக்க நிச்சயித்தார்கள் !
மின்னல்மலைபோல அக்கினி குண்டத்தில்
மின்னிக்கொண்டொரு காந்தியுண்டாயிற்று !
ஆச்சரியத்துடன் தேவாள் தேஜலைக் கண்டார்
அதற்குள்ளே ஸ்ரீசகீர ரதத்தைக்கண்டார்கள்
அழகான ஸ்ரீசகீர ரதத்தின்மேல் லலிதா
அம்மனவதரித்தாள்—சோனம் சோபனம்.

69 வானுலகத்துத் தேவாள் தாபத்தை தீர்த்திட
வந்து லலிதை அவதாரமாய்
பட்டுக்குடைகலிய சித்திரப்பொன்றதம்
பளிச்சுப்பளிச் சென்று ஒளிதிகழ
ஸ்ரீ சகீர ராஜ ரதத்தினில் தேவியும்
ஸ்ரீங்காராநுபமாய்க் காந்தி மின்ன
ஆலவட்டம் வெண்சாமரம் போடச் சகிகளும்
அக்கினிகுண்டத்தின் நடுவில் வந்தாள்.

70 பத்மராகத்தினால் இருபாதங் களிலும்
பாதஸரம் பீலி கொலுசுகளும்
ஹம்ஸம்போலே யம்மன் நடையழகும்நல்ல
யானைத் துதிக்கைபோல் துடையழகும்
சிவந்த பீதாம்பரம் உடுத்தபின் தட்டும்
சிறுத்த இடையில் ரத்னமேகலையும்
நவரீதம் போன்ற தொப்புள் சின்ன உதரத்தில்
அழகாய் மும்மடிப்புடன்—சோபனம் சோபனம்.

71 தாமரை மொட்டுப்போல் தளதளென்று இரு
ஸ்தனங்களும் சரப்பளி முத்துஸரம்
கமுகு சங்குபோல கழுத்தும் ஜெவந்திவகை
கட்டிய மாலைகளும், நான்குதையும்
நவரத்தினமிழைத்திட்ட வளையுங் கொலுஸுடன்
நாலுகையில் கணையாழிமின்ன
நவக்கயிறும் கரும்பும் தூட்டியும் புஷ்பமும்
நான்கு கையிலுமுண்டு—சோபனம் சோபனம்.

72 பவழம்போல் உதும் குருக்கத்தி மொட்டுப்போல்
பல்லுகளில் ஒளி காந்திகளும்
கருநீலப் புஷ்பம்போல் விழியும் தாழம்பூப்போல்
காதுகளும் விற்போல் புருவங்களும்
அழகு செண்பக மொட்டுப்போல் மூக்கும் நத்தும்
புலாக்கும் கண்ணாடிபோல் கன்னங்களும்
இருகாதில் ஓலைகுண்டலம் வாளிமுதலாய்
இலங்குஞ் சந்திரமுருகும்—சோபனம் சோபனம்.

73 அர்த்தசந்திராகாசநெற்றியில் சிந்தூரம்
அதிசிவப்பாய் மூன்றாங்கண் ணதுபோல்
அர்த்தசந்திரகலையும் சுட்டிராக்கோடியும்
அழகு நீலமான கேசத்தின்மேல்
சிந்தாமணி ரத்னத்தாலே கிரீடம்
சிரலிலே தரித்துக்கொண்டிருக்கா ளம்மன்
சந்தை ந் கஸ்தூரி புனுகு பூமாலையும்
தரித்து மாதாவந்தாள்—சோபனம் சோபனம்.

74 மண்டலம் பால அர்க்கன் போலம்மன் வர்ணமும்
வளமுள்ள சந்திரகாந்தி சீதளமும்
கண்டவுடன் தேவியை கைகூப்பித் தேவர்கள்
கனகத்தடி போல்விழுந்து பணிந்தார்கள் !

தேவர்களுடைய தேகரணத்தைக்கண்டு
 ஸ்ரீ லலிதை மெத்த இரக்கத்துடன்
 அவ்வளவு பேரையும் அமிர்தக்கண்ணால் பார்த்து
 அங்கக்குறைகள் தீர்த்தாள்—சோபனம் சோபனம்.

75 திடமான தேகத்தை அடைந்தார்கள் தேவர்கள்
 தேவியுடைய கிருபை அனுகிரகத்தால்
 அடிக்கடி நமஸ்கரித்து விட்டுக்கீர்வாணர்
 அஞ்சலி பண்ணிஸ்துதி செய்கிறார்
 ஓம்நமோ நாராயணியே பகவதி
 உம்மைத்துதி செய்கின்றோம் அதிதிபுத்திராள்
 இன்றுபோல் எங்களுடைய ஆபத்தெல்லாந்தீர்த்து
 என்றும் எங்களை ரக்ஷி—சோபனம் சோபனம்.

76 மூன்றுலகங்களையும் நான்குவேதங்களையும்
 முழுதும் எல்லாம் பெற்றமாதா நீரே
 வானுலகமும் ஸர்வ ராஜ்யாதிகாரிகட்கும்
 வரமும் சாம்பிராஜ்யமும் கொடுப்பதனீர்
 ஏழுவகை பேதத்தின் எண்பத்து நான்கையும்
 இரக்ஷிக்கும் தாயாரும் நீரேயம்மா
 சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தோம் உம்முட
 சரணம்புஜங்களில்—சோபனம் சோபனம்.

77 அதலவிதல ரஸர்தல சுவர்க்கங்களிலும்
 அம்பிகையின் தேகஒளிகள் வீச
 சுதையும் ஸுதாவுடன் அளகேசன் அக்கினி
 ஸுரர்களுடர் கின்னரர் சித்தர்களும்
 ஹரிபிரம்மா ஈசருடன் எல்லாம் உன்னுடையருபம்
 யாராலே ஸ்தோத்திரம் செய்து முற்றும்
 லேசம் சொன்னோம் மகிமை லக்ஷங்கோடியுள்ளத்தில்
 *லலிதைக்கு நமஸ்காரம்—சோபனம் சோபனம்.

லலிதாம்பாள் தேவர்களுக்கு அபயம் அளித்தல்.

- 73 ஸ்துதியாலே மெத்தமனங் குளிர்த் தீஸ்வரி
 சொல்லுவாள் திரும்பவும் கீர்வாணர்க்கு
 இன்றுமுதல் பயத்தைத் தூரவிட்டு விடுங்கள்
 இந்தப் பண்டாஸூரன் நமக்குப் பஞ்ச
 அரைநிமிஷத்தில் பண்டாஸூரப் புழுவை
 அக்கினி எரித்தாற்போல் வதைத்திடுவோம்
 ஒருவாக்கிற்கு மறுசொல் வில்லை நமக்கு
 உங்கட்கே மங்களம்—சோனம் சோபனம்.

லலிதாம்பாள் கலியாணம்.

- 79 அம்மனம் அவதார மானதையறிந்து
 அப்போது பிறும்மா விஷ்ணுருத்ராள் வந்தார்
 மும்மூர்த்திகளுடன் முனிவர்கள் கந்தர்வர்
 கின்னரர் கிம்புருடர் அர்ஸரஸும்
 வைரவர் கேசுதரபாலர் கந்தன் கணபதி
 எட்டுத்திக்குப் பாலரும் சக்திகளும்
 வாராகி சாமுண்டி மாதங்கி முதலேழு
 மாதாக்களும் வந்தார்—சோபனம் சோபனம்.

- 80 சகலரும் வந்து லலிதாதேவியுடைய
 சன்னதி நிரம்பி இருந்தார்கள்
 மஹாதேவியை நமஸ்காரஞ் செய்துவிட்டு
 வாழ்த்தி ஸ்துதித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்
 நான்முகர் ஆக்ஞையால் தேவிக்கு மண்டபம்
 நல்லசிற்சி விஸ்வ கர்மாவினால்
 ராஜேஸ்வரிக்கு இசைந்தாப்போலே கிரகம்
 நிர்மாணஞ்செய்துவைத்தார்—சோபனம் சோபனம்.

- 81 அம்மன் கிருபையாலே விஸ்வகர்மாவும்
 அழகான புரங்களும் சபைகளுடன்

சிந்தாமணி ரத்னம் பளபளென்று மின்ன
 சிம்ஹாஸனம் உண்டுபண்ணி வைத்தான்
 பட்டண அமைப்பையும் அம்மன்தன் அழகையும்
 பார்த்துப் பிரும்மதேவர் யோஜிக்கின்றார்
 நாட்டுக்கதிபதியான அம்மனுக்கு
 நாயகர் வேண்டுமே—சோபனம் சோபனம்.

82 தேவிக்குக் கணவனார் ஈசர் அல்லாமல்
 ஜகத்திலேவேறே ஒருவரில்லை
 அவருக்கோ ஆனால் சுடலையில் இருப்பு
 அவமும் எலும்பும் ஆபரணம்
 சாம்பலும்பூசி சடையுந்தரித்து
 தலைமண்டை யோட்டையும் கையிற்கொண்டு
 அம்பலத்தாடினோர் இருவருக்குக் கணவராய்
 ஆகுவதெப்படிச்—சோபனம் சோபனம்.

83 இப்படிப் பிரும்மா மனதிலெண்ணினதை
 ஈசர் அறிந்து நல்ல ஒளியுடனே
 முப்பதுகோடி மண்மதாகார ரூபமாய்
 வேஷந்தரித்ததிஸ்ரந்தரமாய்
 மகுடகுண்டலமோடு அழகு பீதாம்பரமும்
 மார்பில் சந்தனம் முத்துமாலையுடன்
 மோகனவேஷம் தரித்திந்தப்படி தேவி
 முன்னே நின்றாள்—சோபனம் சோபனம்.

84 நின்ற நிலையில் அதிஸ்ரந்தரமான
 லலிதாதேவிக்கு இசைந்த அழகும்
 என்றும் பதினாறு வயதுந்தரித்துக்கொண்டு
 இருக்கின்ற ஈசரைக்கண்டுபிரும்மா
 காமேஸ்வரரென்று பேருமிட்டவர்க்கும்
 கண்ணுட்டி லலிதேஸ்வரி தேவிக்குக்
 ஆமென்றிவர்கள் இரண்டு பேருக்கும்
 கலியாணஞ் செய்யலாமென்றார்—சோபனம் சோபனம்.

85 கமலர்சனருடைய ஆக்கினையர்ல் விஸ்வ

கர்மாவும் மயனும் இருபேருமாய்
கமனீயமர்ய் ஸ்வர்ண ரத்னங்களாலே
கலியாண மண்டபம் உண்டாக்கினார்
வாழைகமுகு கரும்பு பூச்சரங்களும்
வாடாதமாலேகளும் நிறைத்தார்கள்
கொழுந்துபிச்சி மரு குடமல்லி இருவாக்கி
கோலாஹலம் செய்தார்—சோபனம் சோபனம்.

86 சோடித்துக் கலியாணத்துக்கெல்லாம் பிரும்மாவும்

கோவிந்தருடைய சம்மதத்தாலே
ஒடுக்க வணக்கமாய் அம்மனைப்பார்த்து
உம்மைக்கணவருடன் பார்ப்போர்மென்றார்
மாதாவும் தன்னுடைய கழுத்திலிருந்தொரு
மாலையைக் கழுட்டி அம்பலத்தில் போட்டாள்
நாதர் காமேஸ்வரர் கழுத்திலந்தமாலே
ராஜியாய்ச் சேர்ந்தது—சோபனம் சோபனம்.

87 கீர்வாணர் வாத்தியம் பதினெட்டும் முழக்கினார்

கீர்வாணர் புஷ்ப வருஷஞ் சொரிந்தார்
ஊர்வசி முதலாக நிருத்தனஞ் செய்தாள்
உடனே கலியாண வேஷம் தரித்தாள்
ஈசருந்தேவியும் மாலையிட்டார்கள்
இருவரும் இருந்துகன்னாஞ்சல் ஆட
வாஸுதேவராலே உமையவனைத்தாரை
வார்க்கச் சொன்னார்பிரும்மா—சோபனம் சோபனம்.

89 பத்மாஸனார் சொல்லால்நல்ல முகூர்த்தத்தில்

பரிமளிக்கும் தேவசபை நடுவே
பத்தினியுடன்கூட விஷ்ணுகாமேசருக்கு
பக்தியாய்மதுவார்க்கந் தான்கொடுத்தார்

காமேஸ்வரருக்கு லலிதேஸ்வரியை

கன்னிகாதானம் செய்தார் மஹர்விஷ்ணுவும்
காமேஸ்வரரும் திருமங்கல்ய தாரணம்
கட்டினார் லலிதேக்குச்—சோபனம் சோபனம்.

89 நெய்யால் ஹோமஞ்செய்து பாணிக்ரகணஞ்செய்து

நீலகண்டர் அம்மனை அம்மி ஏற்றினார்
மெய்யாக அக்கினியை மூன்றுதராஞ்சுழி
முக்கண்ணர் பொரியினால் ஹோமஞ்செய்தார்
காமேஸ்வரரும் லலிதேஸ்வரியைத்தான்
கலியாணஞ்செய்திருந்தார் ஸுகமாக
பூமிமுதல் மூன்று லோகத்தவர்களும்
புகழ்ந்தார்கள் அகஸ்தியரே—சோபனம் சோபனம்.

90 காமேஸ்வரருக்குங் காமேஸ்வரிக்கும்

கரும்பு வில்லுக்களைக் கொடுத்தார் பிரும்மா!
பூமிசர் விஷ்ணுகொடுத்தாருடனே
புஷ்ப பாணங்களை இருபேருக்கும்
வருணன் கொடுத்தான் பாசம் விஸ்வகர்மா
வாழ்த்திக்கொடுத்தான் இரண்டு தூரட்டிகளை
உறங்காமல் கேளக்கினி வாயுவுங்கொடுத்தான்
ஒளியான அஸ்திரங்கள்—சோபனம் சோபனம்.

91 அவரவராலேயான அஸ்திரங்களை

அம்பிகை முன்வைத்தார் அமரரெல்லாம்
கலியாணம் ஆனபின் ஸாம்பிரஜ்ய அபிஷேகம்
காமேசருக்கும் காமேஸ்வரிக்கும்
பட்டாபிஷேகத்தைச் செய்தார்கள் தேவரெல்லாம்
பரிபாலனஞ்செய்து இரகஷிக்கவே
பட்டணப்ரவேசத்துக்கும் புஷ்பவிமானத்தை
பத்மாஸனர் செய்தார்—சோபனம் சோபனம்.

92 பதினெட்டு வாத்தியம் மத்தளம் தாளம்
 பாட்டுப்புல்லாங்குழல் கேலிக்கையும்
 மதயானை குதிரையும் கொடியாலவட்டமும்
 வரிசையாய் முனிவரும் ஸ்தோத்திரிக்க
 சோடித்து அம்மனையும் காமேஸ்வரரையும்
 கோஷித்து விமானத்திலேத்திவைத்து
 கோஷமாய்தெருவீதி வரும்போது ஹாரத்தி
 கோதையர் எடுத்தார்கள்—சோபனம் சோபனம்.

தேவி பண்டாஸுரன்மேல் யுத்தத்திற்குப் புறப்படுதல்.

93 ராஜக்கிரகத்தில் வந்து சிம்ஹாசனத்திலே
 நாதரோடே கூட இருந்தாள் தேவி
 பசித்த பேர்க்கெல்லாம் அபீஷ்டவரங்களைப்
 பார்த்துக்கொடுத்தாள் அமிர்தக்கண்ணால்
 காமாக்ஷி என்ற பேர்கொடுத்து பிறும்மதேவாள்
 காத்திருந்தாள் பதினாயிரம் வருஷம்!
 தேவியின் சந்தியில் தேவாள் காத்திருப்பதை
 தேவியிட்டு சொன்னார் நாரதர்—சோபனம் சோபனம்.

94 ஸுரமுனிவேண்டுதலால் தேவாகிரகங்களுக்குச்
 சொல்லியனுப்பினாள் அம்பிகையும்
 வரத்தாலேமதங்கொண்டபண்டாஸுனையினி
 வதைக்கவேனுமென்று ஈஸ்வரியார்ள்
 ரத கஜ துரக பதாதிகளுடன் கடல்அலைபோலே
 வருகின்றாள் சேனையுடனே!
 சதுரங்கமான சக்தி சேனைகளுடனே
 சங்கரி வருகிறாள்—சோபனம் சோபனம்.

95 ஸ்ரீசக்ரராஜரத்திற் கொன்பதுதட்டு
 சிங்கார உருளைகள் நான்குவேதம்
 பூஜ்யமர்ன தர்மார்த்த காமமோக்ஷம்
 புரிதமான நான்கு குதிரைகளாம்!

ஆந்தக்கொடிமரம் அதற்குமேலழகாய்
ஐந்து யோஜனையகலம் முத்துக்குடை
முன்னுறு தேர்ப்படைமுழுதுஞ் சக்திகள் வாராள்
முழுத்தேரும் தேவிக்குச்—சோபனம் சோபனம்.

96 அம்மன் தொரட்டியில் இருந்துமொரு தேவி,
சம்பத்கரி என்று உண்டானாள்
நன்மையாகவே பின்னும் அச்வாருடையுதித்தாள்
நாகபாசத்திலே உண்டாகி
யானைகள் சம்பத்கரிக்குச் சேனை
அச்வாருடைக்குக் குதிரைகளாம் ;
தாயார் மந்திரிணியுடைய ஸ்ரீசக்ரத்தில்
தட்டுக்களேழுண்டு—சோபனம் சோபனம்.

97 மந்திரிணி தேரிலும் ஸ்ரீசக்ரம்போலே
மகாதேவி சக்திகள் நிறைந்திருக்காள்
விற்தையாய்ப் பதினாறு நாமத்தால் தேவர்கள்
மந்திரிணியை ஸ்தோத்திரங்கள் செய்தார்.
ச்யாமனையுடைய திருக்கையிலிருந்து
தானூபாணத்தோடொரு கோதண்டத்தை
நமஸ்கரித்தம்மனிடம் வாங்கியே மந்திரிணி
நாயகி வருகின்றாள்—சோபனம் சோபனம்.

98 தீர்க்கதண்டநாதை ஸ்ரீசக்ரதேருக்குத்
திட்டமாக ஐந்து தட்டுக்களும்
கர்க்கிகளான தூர்க்கைகளும், அக்கினி
தூர்க்கைகளும் வனதூர்க்கைகளும்,
தர்க்கமில்லா நல்லவர்க்கங்களால் ரண
கர்க்கிசிகரணி நிஷங்களமாய்
அக்கவரணி பக்க வர்க்கங்களால் எங்கும்
எக்காலும் தற்காப்பாள்—சோபனம் சோபனம்.

99 வாராகி தேரிலும் சக்திகள் இருக்கின்றார்
 வாராகி போன்ற பராக்கிரமமாய்
 கோசமஹிஷம் மிருகம் சிம்ஹம் யாளிமேல்
 கூடவருகின்றார் சக்திகளும்
 தண்டெடுத்துவரும் வாராகியைப்போற்றி
 அப்ஸரஸ்திரீகளும் தேவர்களும்
 கண்டு பனிரண்டு நாமத்தால் வாராகியைக்
 கைகூப்பி ஸ்துதிக்கின்றார்—சோபனம் சோபனம்.

100 இருபத்தைந்து நாமத்தாலே ஸ்ரீதேவியை
 எல்லாத்தேவாரும் ஸ்துதிசெய்கின்றார்
 ஒருவருக்கும் சொல்லக்கூடாது இதுகளை
 உனக்குச் சொன்னோம் தன்யன் ஆனதினால்
 இன்னுங்கேள்சொல்லுவோம் இனிமேற்றான் யுத்தங்கள்
 இப்படி ஜெகன்மாதா வருகின்றாள்
 பின்னுஞ்சக்திசேனை வருகின்றதைக்கேட்டால்
 பில்லி சூன்யந்தீரும்—சோபனம் சோபனம்

101 குந்தம் ஈட்டிவாள் பரஸுபட்டயம் கத்தி
 கோடாலி வில்லம்பு உலக்கைகளும்
 மந்திரவாள் சூலம் கலப்பை முசலத்துடன்
 வட்டக்கத்திகள் வெட்டுக் கத்திகளும்
 வஜ்ஜிரஞ்சமுதாடு கதைகள் பல்லயமும்
 பாணம்பாசம் சக்ராயுதமுங்கொண்டு
 வஜ்ஜிரமாகிய மந்திரிணி வாராகி சேனையும்
 வருகின்றதிப்படிச்—சோபனம் சோபனம்.

102 பச்சைவர்ணி கீறுபச்சைவர்ணிப்பொது
 பிச்சித்தொங்கல் வர்ணி, மஞ்சள் வர்ணி
 முச்சந்திவர்ணி, முழுதும் நீலவர்ணி
 மிச்சமுள்ள ஐந்து வர்ணிகளும்

துர்க்கை பிடாரியும் சடைச்சிகளும்

துய்ய வடிவுள்ள கேசிகளும்

கர்க்கியும் காளியும் இளங்கோபாளியும்

காளமேகம் போல்வாராள்—சோபனம் சோபனம்.

103 பத்ரகாளிகள், ரணபத்ரகாளிகள், வீர

மர்த்தனகாளிகள் ருத்ர காளிகளும்

நெற்றியில் நெருப்புக்கள் உள்ளகாளிகளும்

சுத்தி வட்டமாய் வந்துறுமிக்கொண்டு

அவ்நட நாகங்கள் அவர்களுக்காபரணம்

அல்லாமலும் ரத்தனக்கிரீடமுதல்

பட்டையரைஞாண் ஒட்டியாணஞ் சலங்கைமுதல்

பணிகளும் அவர்க்குண்டு—சோபனம் சோபனம்.

104 கையில் முறுக்குவனை கணையாழி மோதிரம்

கனத்தகொங்கைக்கவசமுஞ் சரப்பளியும்

துய்யவர்ணப்பட்டு துலங்கும் தோடுந் தக்கை

சோபிதமாய்த் தொங்கும் முருகுமுதல்

சந்திரப்ரபை சூர்யப்ரபை தலையில் பின்னல்

சதுரான ராக்கோடி குஞ்சலமுங்கொட்டை

சிந்தார சக்திகள் சுபசகுனங்கண்டு

தெரிகைதொகையாய் வாராள்—சோபனம் சோபனம்.

105 இன்னமுண்டு வைரவாள் பூதகணங்கள்

இந்தச்சேனை எண்ணத்தொகைகள் இல்லை !

சொன்னோமின்னம் இவர் வாகனங்களைக்கேள்

தொகையில்லாத் தேர்களும் யானைகளும்

வாயுவேகமான வேகக்குதிரைகளும்

ஆயிரங்கோடி லிம்ஹவாகனங்களும்

வாயுகெருடனொக்கும் பூதங்கள் முதலாய்

வாகனங்களில் வாராள்—சோபனம் சோபனம்.

- 106 ஆலவட்டம்வெண்கத்திகுடைகள் கொடிகள்கொண்டு
 அஸ்ரார்மேல் கோபிஷ்டைகளாக
 கோலாகலமாய்வுத்த பேரிவாத்தியம்முழங்க
 கொடிபறக்க அணியணியாய் வாராள்
 தேவ வாத்தியம் முழங்க கந்தர்வர்கானம்பண்ண
 தேவதாலிகள் நாட்டியமாடிவர
 தூயமுனிவர் மலர்சொரிய லலிதேஸ்வரி
 சுகத்துடன் வருகிறாள்—சோபனம் சோபனம்.

பண்டாஸ்ரன், சேனைகளை யுத்தத்திற்கு அனுப்புதல்.

- 107 தேவியுத்தத்திற்கு வருகின் றதைக்கேட்டு
 தடுக்கிட்டுப் பண்டாஸ்ரன் சபையில்
 கோபத்துடனே சிம்ஹாஸனத்திலிருந்துகொண்டு
 கூடியே அஸ்ராரோடு யோஜித்தான் !
 இடிபோல் அட்டகாஸஞ்செய்தான் கோட்டைவாசல்கள்
 எல்லாவற்றிற்குங்காவல் வைக்கச்சொன்னான்,
 குடிலாக்ஷன் மந்திரியை யுத்தத்திற்கனுப்பினான்
 கோபிஷ்டைலலிதையிடம்—சோபனம் சோபனம்.

- 108 அஸ்ரபதியுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு மந்திரி
 அதிகைஸன்யஞ் சேனாபதிகளுடன்
 இசைந்து நாற்பது அக்ஷோகினி சேனைகளைக்கொண்டு
 எல்லாவாசல்களையும் காக்கச்சொன்னான்
 தூர்மதனை யுத்தத்திற்குப் போகும்படிக்குச்
 சொல்லியனுப்பினான் சேனையுடன்
 தூர்மதனை சம்பத்கரியம்மன் வதைத்து
 நிர்மூலமாக்கினான்—சோபனம் சோபனம்.

- 109 உரண்டி சம்பத்கரியால் உருண்டான் தூர்மதனென்று
 மருண்டுவந்தஸுரர்கள் முறையுமிட்டார்
 வெருண்டு பண்டாஸ்ரன் குரண்டனையனுப்பினான்
 சுருண்டான் அவனும் அச்வாருடையாலே

புரண்டான் குரண்டனென்று தப்பி ஓடிவந்தபோர்
 மருண்ட பண்டனிடம் மெரண்டுசொன்னார்
 கரண்டி எண்ணெய்யைக்காய்ச்சி வரண்டிப்புண்ணில்
 [விட்டாற்போல்
 கலங்கினான் பண்டனும்—சோபனம் சோபனம்.

110 கரங்கர் முதலேந்து சேனாதிபதிகளையும்
 துரங்காதி சேனையோடனுப்பிவைத்தான்
 கடுவிஷமாயையை சர்ப்பேணிப் பிசாசையும்
 துரங்கனோடுகூட அனுப்பிவைத்தான்
 பாவி சர்ப்பேணி அஸுரன் ஆக்கினையாலே
 பாம்புகளைப் பெற்றாள் தன் தேகத்தால் !
 ஏவினாள் பாம்புகளைச் சர்ப்பேணி சக்திகள்மேல்
 எல்லா சக்திகட்கும்ஜயம்—சோபனம் சோபனம்.

111 விதவித சர்ப்பங்கள் விஷத்தைக் கக்கிக்கொண்டு
 விழுந்ததுகள் சக்தி சேனையின்மேல்
 இதைக்கண்டு நகுலியம்மன் கெருடன் தோளில்
 இருந்ததி வேகமாய் ஓடிவந்து
 பாம்புக்கு மிருத்யுவாம் கீரிப்பிள்ளைகளை
 பல்லுகளிலிருந்து விழவடித்தாள்
 அம்மட்டுப் பாம்பையும் துண்டமிட்டதுகள்
 அம்மன் கீரிப்பிள்ளைகள்—சோபனம் சோபனம்.

112 சீறிக்கொண்டு கீரிப்பிள்ளைகள் ஒன்றாய்க்கூடி
 சேனையாளை குதிரை அஸுராள்மேல்
 ஏறிப்பிடித்துக் கடித்த சேனாகிணிகளை
 எல்லா அஸுரப்பேயை நொறுக்கித்துக்கள்
 ஐந்து கரங்கர் கழுத்துக்களையும்
 பிஞ்சுபோல் நறுக்கினாள் நகுலேஸ்வரி
 அஞ்சாத நகுலிக்கு அங்கே தேவிமணியம்
 அம்மன் மந்திரிணி ஈந்தாள்—சோபனம் சோபனம்.

113 இவர்போனயின்; பண்டாஸுரனுப்பினான்
 ஏழு பிலாஸ்கரர் மந்திரி ராணுவமும்
 அவர் கண்ணில் சூரியனை வருத்தி வரத்தாலே
 அம்மன் சேனையை ஸ்தம்பிக்கச் செய்தான்
 பிலாஸ்கரர் ஸ்தம்பனத்தைக் கண்டு தேவியின்
 ஆக்கினையால் தண்டினி விசையாய் வந்தாள்
 குருடாக்கி முன்னேழு மந்திரி தலைகளைக்
 கொய்து மாலை தரித்தாள்—சோபனம் சோபனம்.

114 மடிந்தார் மந்திரி என்றுகேட்டுப் பண்டாஸுரன்
 வந்து தம்பிமார்களுடன் யோசித்து
 குடிலாக்ஷனைப் பின்னுஞ் சேனையோடனுப்பினான்
 கொட்டிப்பெரிய யுத்தம்பண்ணச் சொன்னான்
 லலிதையைப்பிடித்துக்கொண்டு வரச்சொல்லி
 ஒளித்தனுப்பினான் தம்பி விஷங்கனையும்
 களவுசெய்யச்சொன்னான் பதினேந்தஸ்ரானுடன்
 காமேஸ்வரிக்கு ஜயம்—சோபனம் சோபனம்.

115 அஸ்தமித்தபின்னே மல்கன் முதல்பதி
 னேந்து அஸுராளோடே மெள்ளவந்து
 சுற்றிலும் பதினேந்து அக்ஷாகினியால் தேரை
 சுத்தி வளைந்துகொண்டான் விஷங்கனப்போ
 தேரின் முதற்மட்டில் இருக்கின்ற சக்திகள்
 தேவிக்கு முறையிட்டு அலறினார்கள்
 கோரமாய்க் குடிலாக்ஷன் யுத்தஞ்செய்கின்றான் ஒன்றும்
 குறையில்லை லலிதைக்குஞ்—சோபனம் சோபனம்.

116 பின்னே கள்ளர்வந்து செய்யுங்கலகத்தைப்
 புரட்டுச் செய்கையைத் தேவியறியாமல்
 முன்னே தண்டநாதை செய்கின்ற சண்டையின்
 வேடிக்கை பார்த்தம்ம னிருந்துவிட்டான்

துரோகி விஷங்கன் ஒரு பானத்தால் தேரின்
 துலங்கும் கொடிதன்னை அரிந்துவிட்டான்
 வேகமாய்ப்புருவங்களை அம்மன் கோபத்தால்
 வில்லுப்போல் வளைத்தாள்—சோபனம் சோபனம்.

117 மாதாமுகத்தினுட கோபத்திலிருந்து
 மானிகள் பதினைந்து காமேஸ்வரிகள்
 பாதக அஸுரனைக் கொல்ல அம்மனனுப்ப
 புறப்பட்டாள் ஜவாலா மாலினிமுதல்
 மலகன்முதற் பதினைந்தஸுராளையும்
 வந்தசேனையுங்கொன்றாள் காமேஸ்வரிகள்
 மெலிந்த விஷங்களைக் கொல்லாமல் துரத்தியே
 லலிதையின் முன்வந்தார்—சோபனம் சோபனம்.

118 குழலாக்ஷனையுந் துரத்தினாள் வாராகி
 கூடவந்த அஸுரனைக் கொன்றாள்
 விடியற்காலங்கண்டு விஷங்கன் செய்ததுகளை
 விசயாக மந்திரிணி தண்டநாதையுமாய்
 அம்பாவிடத்திற் சொல்லி ஜவாலாமாலினியாலே
 அக்கினிக்கோட்டையைப் போடச்சொன்னாள்
 தென்புறம் வீதியொருயோஜனை வாசலில்
 ஸ்தம்பினியும் காவல்—சோபனம் சோபனம்.

119 முப்பது யோஜனை உயரமுள்ள கோட்டை
 முழுதும் நூறு யோஜனை சுற்றளவு
 இப்படி ஸ்ரீசுக்ரத்தேருஞ் சேனையுங்கொண்டு
 இருக்கின்றார் சக்திகள் தீக்கோட்டைக்குள்
 தம்பியும் மந்திரியும் தப்பிவந்ததையும்
 சலியாத தீக்கோட்டை மகிமைகேட்டு
 அன்பாய் முப்பது பிள்ளைகளைப் பண்டன் சண்டைக்கு
 அனுப்பினான் தேருமேல்—சோபனம் சோபனம்.

லலிதாசுமாரியாகிய பாலாம்பிகையால்

பண்டபுத்திராள் வதம்.

- 120 பண்டபுத்திராள் சண்டைக்கு வந்ததைக்கண்டு
 பாலாம்பாளேத் தேவியனுப்பிவைத்தாள்
 கண்டித ரதத்தினில் ஏறிக்கொண்டுவந்தாள்
 தண்டினி மந்திரிணி துணையாய் வந்தாள்
 பண்டபுத்ராளையும் வந்த அஸ்ராளையும்
 கண்டங்கண்டமாய்ச் சேதித்துத் துண்டமிட்டாள்
 மண்டலம் புகழ்த்தேவாள் புகழ் பாலை
 மாதா அருகில் வந்தாள்—சோபனம் சோபனம்.

விநாயகமூர்த்தியால் விக்னயந்திரமழிதல்.

- 121 பாலாதேவி கையால் பிள்ளைகள் மாண்டதைப்
 பண்டன் கேட்டுப்புலம்பி அழுதான் மெத்த
 கொலைபாதகன் விக்னயந்திரஞ் செய்யச்சொல்லி
 கொரேன் விசுக்கிரனை அனுப்பிவைத்தான்
 துவட்ட விசுக்கிரன் அக்கினிக் கோட்டையில் வந்து
 சுற்றி உள்ளே போகமாட்டாதே
 கெட்டவன் பாரையில் எட்டுத் தேவதையந்திரம்
 கீறி ஏவினான்கேளும்—சோபனம் சோபனம்.

- 122 யந்திரத்தால் சக்திகள் புத்தி மயங்கியே
 எல்லாரும் ஸ்தம்பித்து இருந்தார்கள்
 தண்டினி மந்திரிணி அம்பாளிடத்திற் சொல்ல
 மாதாவுங் காமேசர் முகத்தைப்பார்த்தாள்
 சக்தி கணபதி சுத்தலக்ஷணமுடன்
 திடுமென்று குதித்துவந்து யந்திரத்தை
 குத்தித் தன்கொம்பாலே தூளாய்ப் பறக்கவிட்ட.
 குஞ்சர முகருக்குச்—சோபனம் சோபனம்

- 153 காதர்லேழு கோடி சேனைகளையும்
 கணபதியுமப்போ உண்டாக்கி

அதிபதியாறு சேனாதிபதிகளும் சிருஷ்டித்து
 அந்த விசுக்கிரன் சேனையை
 அடியோடு வதைத்து அவன் சேனாதிபதிடாம்
 யானை முகாஸூரனையும் வதைத்தார்
 அம்பாள் வரங்கொடுத்தாள் கணபதிக்கப்போ
 அனைவரும் பூஜிக்கச்—சோபனம் சோபனம்.

பண்டாஸூரன் தம்பிகள் இருவரின் வதை.

124 சக்திகளுக்குமப்போ புத்திதெளிந்தது
 தமையன்முன் ஒடிப்போனான் விசுக்கிரன்
 பித்தன் பண்டாஸூரன் விசுக்கிர விஷங்களை
 பின்னுமனுப்பினான் ஜபிக்கச்சொல்லி
 இருவரும் நானாறு அக்ஷோகினி சேனையுடன்
 எல்லாச் சேனாதிபதியுங் கூட்டிக்கொண்டு
 ஆடம்பரமாய் அக்கினிகோட்டை வாசலில்வந்தார்
 அந்தக் சக்திகளுக்குச்—சோபனம் சோபனம்.

125 விஷங்களுடெதிர்த்தாள் மந்திரினியும் பொல்லா
 விசுக்கிரனை எதிர்த்தாள் வாராகிதேவி
 அச்வாருடைய முதலான பேரெதிர்த்தாள்
 அந்தசேனையுள் அக்ஷோகினிகளையும்
 வஞ்சக விசுக்கிரன் பாண வருஷத்தால்
 வாடி மெலிந்து சக்திசேனையும்
 அம்பாளின் சேனைகள் அஸ்திரத்தின் தாபத்தால்
 அம்மனைவேண்டினார்—சோபனம் சோபனம்.

126 மந்திரினி உரையாலே வாராகிசிந்துவை
 சக்திகள் தாபந்திர அழைத்தாள்
 வந்துசொரிந்தது சுத்தகங்கா தீர்த்தம்
 வாரணத்துதிக்கைபோல் இரண்டிசாமம்
 வேண்டியமட்டும் குடித்தே சக்திகளெல்லாம்
 வெகுதாகந்தீர்த்து பலமடைந்து

தேகக்களைகள் தீர்ந்து சக்திசேனைகளெல்லாம்
ஜயத்துடன் எதிர்த்தார்கள்—சோபனம் சோபனம்.

127 வந்த அக்ஷோகிணி தன்னில் ஒன்றரைப் பங்கையும்
மந்திரிணி வதைத்தாள் விஷங்கனையும்
சீறிக்கொண்டுவதைத்தாள் மற்றொன்றரைப்பங்கும்
வாராகி வதைத்தாள் விசுக்கிரனையும்
வந்த சேனைகளின் மற்ற ஒருபங்கையும்
மருண்டிட வதைத்தாள் அச்வாருடை
அறிந்துகொள் மூன்றுநாள் யுத்தமுடிந்ததினி
அம்மனுக்கே ஜயம்—சோபனம் சோபனம்.

பண்டாஸாரன் யுத்தத்திற்கு வருதல்.

128 சேனாதிபதிகள் முதல் தம்பிகள் வரைக்கும்
செலவாய்ப் போனதைகேட்டுப் பண்டாஸாரன்
மானங்கெட்டவன் இன்னும் பின்னதிகோபமாய்
மாஹேஸ்வரியைவைது திட்டிக்கொண்டு
கடித்துக்கொண்டான் பற்களையும் உதட்டையும்
கண்களிலே அனற்பொறி பறக்க
குழலாக்ஷணைப்பார்த்து ஆக்கினை செய்கின்றான்
கும்பக்குழந்தாய்கேள்—சோபனம் சோபனம்.

129 கேளாய் குழலாக்ஷா லலிதை யென்பாளொருத்தி
கேடுசெய்தாள்நமக் கினிய்வளை
வாளாலே லேசலேசாகவே கொய்கின்றோம்
வருவித்திடுவாய் என்றன் சேனையெல்லாம்
முன்கோட்டை வர்சலில் காக்குஞ் சேனையைத்தள்ளி
மிச்சம் மீதியாயுள்ள சேனையெல்லாம்
பெண்கள் தவிர மற்றப் பேர்களுந் புறப்பட்டார்
பெண்கொடி லலிதைக்குச்—சோபன சோபனம்.

130 கழுதைகட்டின தேர்கள் குதிரைகட்டினதேரும்
கடுவாய் கரடி சிம்மம் ஒட்டைமுதல்

கழுக்குக்கொடி கோழி காக்காய் பருந்துமுதல்
 கரும்பன்றி செந்நாய் பாம்புகளும்
 பூதப்பிரேத பேதாள வாகனத்திலும்
 பின்னும் அனேக வாகனங்களிலும்
 விதவிதமாயாயுதங்கொண்டு வருகின்றான்
 விச்வேஸ்ரிக்கு ஜயம்—சோபனம் சோபனம்.

131 இரண்டாயிரத் திருநூற்றன்பத்தஞ்சு சேனாகுணி
 சேனையார் தன்னை நடத்திக்கொண்டு
 பண்டாஸூரன் தேரிலேரியே புறப்பட்டான்
 அபசகுனங்கண்டான் அஸூரனங்கே
 முன்பூமி நடுங்கிற்று, ஆகாயத்திலிருந்து
 முன்விழுந்ததுரத்தஞ் சோனையாக
 கொம்பானைகளுடைய கொம்புகள் முறிந்தது
 குளநாதைக்கே ஜயம்—சோபனம் சோபனம்.

132 எந்த உற்பாதமும் எண்ணுமல் வருகின்றான்
 இலவம்பஞ்சு தீயில் பறக்கின்றாப்போல்
 பொல்லாத காலத்தால் பண்டாஸூரன் சேனே
 புறப்பட்ட தம்மனை ஜயிக்கவென்றே
 துஷ்டப் பண்டாஸூரன் வருகிறதைக்கண்டு
 சூர்ய சந்திரன் ஏழுசமுத்திரமும்
 அஷ்டதிசை கஜங்களும் அலறிநடுங்கிற்று
 அம்மனுக்கே ஜயம்—சோபனம் சோபனம்.

லலிதாம்பிகையுடன் பண்டாஸூரன் யுத்தஞ்சேய்தல்.

123 இப்படிப் பண்டாஸூரன் வந்த சேனையை
 ஏவினான் சக்தி சேனையை அடிக்க
 அப்போ சக்திகள் கண்டு அதிகோபத்துடனே
 அக்கினிக் கோட்டைக்கு வெளியில்வந்தாள்
 மகாராஜராஜேஸ்வரி லலிதாம்பிகை
 வம்பன் பண்டாஸூரன் வருகைகண்டு

ஓகோ இவனை வேறுவெல்வாரில்லை என்று
யுத்தமுனையில் வந்தாள்—சோபனம் சோபனம்.

134 அக்கினிக்கோட்டைக்கு வெளியில் வந்தாள்-ஸ்ரீ
சக்ரத்தில் சுபசகுனமுந் கண்டாள்
ஒப்பற்ற அஸுரரால் தம்பட்ட முரசுகள்
உக்கிரமாய்க் கொம்பும் ஊதிக்கொண்டு
சக்திதேவிகளை அஸுரர்கள் எல்லாரும்
சண்டைபிடித்தடிக்கத் துவக்கினார்கள்
சக்திதேவிகள் அப்போ அஸுரசேனைகளை
சம்ஹரித்திடுகின்றார்—சோபனம் சோபனம்.

135 சுற்றிலுந் தேவிகள் அஸுரசேனைகளை
சுற்றிப்பிடித்திழுத்துக் கத்தியாலே
குத்துகிறாள் சிலசக்தி ஈட்டிகளினாலே
பொத்தென்று தலைவிழ வெட்டிகின்றாள்
செண்டு செண்டாய் யானே துண்டந் துண்டமாய் விழா
கண்டந் கண்டமாய்க் குதிரைவிழ
மண்டைகளும் அஸுரரால் உடல்களும் உருளுது
மஹாதேவிக் கே ஜயம்—சோபனம் சோபனம்.

136 சக்திகள் அஸுர சேனைகளை எல்லாம்
சம்ஹரிக்கயுத்த பூமியினில்
அஸுரரால் தேகத்தினின்றும் ரத்தவெள்ளம்பெருகி
அலைமோதுங் காவேரிநதியைப்போல
யுத்த பூமியினில் ரத்த ஆற்றங்கரை
ஓடுதுபிணங்களும் மிதந்துவர
சங்கையில் இல்லாத அஸுரர்களை வதைத்து
சங்கரி ஜயங்கொண்டாள்—சோபனம் சோபனம்.

137 ரத்தநதியினிருகரை தன்னிலுஞ் சாய்ந்து
கிடக்கின்ற விருட்சங்க ளென்னென்றாவல்

தலைபோன அஸுராளின் தேகங்கள் எங்கிலும்
 தறிப்பட்டகட்டைபோல் கிடக்கின்றது
 அஸுராள்கொடிகளும் முகத்துடன் கண்களும்
 அல்லிக்கொடியும் மலரும் போல
 அஸுரால் குடைகளெல்லாம் தாமரைப்பூவைப்போல்
 அந்தநதியினில் கிடக்குது—சோபனம் சோபனம்.

138 புத்தபூமியினில் ரத்தப்பிரவாகம்
 ஓடுவதைக்கண்டு தேவரெல்லாம்
 சக்திசேனையினால் அத்தனையஸுராளும்
 சம்ஹரிக்கப்பட்டுக் கிடப்பதையும்
 அத்தனையானே குதிரை சேனையெல்லாம்
 ஆமைபோல் மிதக்க ரத்தநதியில்
 சித்தம்மகிழ்ந்து பாரிஜாத புஷ்பங்கள்
 தேவிக்குச் சொரிந்திட்டார்—சோபனம் சோபனம்.

139 தேவர்களுக்குச் சொர்ண புஷ்பமாரி சொரிந்து
 திவ்ய சகுனங்களைக் கரட்டினார்கள்
 கோபத்துடனே பண்டாஸுரன் விழிசிவக்கவே
 கொரேமாய் உருட்டி விழித்துக்கொண்டு
 தன்சேனையஸுரானாக் கபஜயத்தைக்கண்டு
 தாய்லலிதாதேவியோ டெதிர்த்தாள்
 அஞ்சாததேவியும் பண்டாஸுரனைப்பார்த்து
 அதிக கோபங்கொண்டாள்—சோபனம் சோபனம்.

140 கண்டகன் பண்டனைக் கண்டவுடன் தேவிக்கு
 இரண்டு கண்ணும் அக்னிபோல்சிவக்க
 மண்டலம் புகழ்கின்ற சண்டப்ர சண்ட உத்
 தண்டமான கோதண்டவிலை
 வட்டமாய் நாணலே கட்டி இழுத்தாளாம்மின்
 முட்டிவிட்டாளெங்குந் தட்டுக்கெட
 துஷ்டஞமஸுரனைப் பொட்டென வதைக்கவே
 சட்டமிட்டாள்மனதில்—சோபனம் சோபனம்.

பண்டாஸூரனால் ஏவப்பட்ட மாயா அஸூர்களை
அம்பிகையால் ஏவப்பட்ட மாயாசக்திகள் அழித்தல்.

141 தொடுத்தார் யுத்தத்திற்கும்தேவியும் பண்டனும்
தொகையில்லாச் சரமாரிகளைச் சொரிந்தார்
இடைவிடாமல் சரங்களைச் சொரிந்தாளம்மன்
இதைக்கண்டு பண்டாஸூரன் கோபமாய்
மாயையால் இருட்டவிட்டான் அஸூரன் அதை
மாதாவும் சூர்யாஸ்திரத்தால் போக்கினான்
பேயன் குருடாஸ்திரம் விட்டான் அஃதையும்
போக்கிற்று நேத்ராஸ்திரம்—சோபனம் சோபனம்.

142 வாயுவின் அஸ்திரத்தை பண்டாஸூரன் போட்டான்
பார்வதிவருணஸ்திரத்தாலே போக்கினான்
ஓயர்த வியாதிகளை அனுப்பிவைத்தான் பண்டன்
ஒன்று பத்து நூறு கோடியாக
அச்சதான்ந்த கோவிந்த நாமத்ரய
அஸ்திரத்தையம்மன் அனுப்பிவிட்டான்
மிச்சமில்லாமலே வியாதிகளையந்த
அச்சதர் போக்கினார்—சோபனம் சோபனம்.

143 அந்தகாஸ்திரத்தை அனுப்பிவைத்தான் பண்டன்
அம்பிகை மிருத்யஞ்ஜயனால் ஜயித்தான்
மந்திரத்தால் சும்பனிசும்பன் சண்டமுண்டன்
மஹிஷாஸூரனையவன் அனுப்பிவைத்தான்
அனுப்பிவைத்தான் அதைக்கண்டுமஹேஸ்வரி
அட்டஹாஸம் செய்தாளதிலிருந்து
அம்மனட்டஹாஸத்தால் தூர்க்காதேவியுண்டாகி
அஸூரனை ஸம்ஹரித்தான்—சோபனம் சோபனம்.

144 முன்னே வேதங்களைத் திருமுன சோமுகன்
முதலான அஸூரனை அனுப்பிவைத்தான்

தன்னையடுத்தேர்க் கபயங்கொடுத்து
தற்காக்கும் வலக்கைக் கட்டைவிரலை
உதறிவிட்டாளம்மன் அதிலேயிருந்து
உண்டாகிவந்த மச்சமூர்த்தியும்
வதைத்தந்த அஸ்ராரொள்ளாராயுஞ் ஜயித்த
மஸ்யாவதாரர்க்குச்—சோபனம் சோபனம்.

145 சமுத்திரத்தை வருத்திவிட்டான் பண்டன்
சத்திசேனைகளை முழுகடிக்க
நிமிஷத்தில் அம்மன் உதறினாற்போ
நீட்டி ஆள்காட்டி விரலதனை
குதித்தாருடனே யதிலேயிருந்து
கூர்மாவதார மகாவிஷ்ணுவும்
கொந்தளிக்கும் சமுத்திரங்கொள்ளாங்குடித்த
கூர்மாவதாரர்க்குச்—சோபனம் சோபனம்.

146 இரணியாக்ஷனை அதிகோபத்துடனே
இந்தப் பண்டாஸரன் அனுப்பிவைத்தான்
வராகமூர்த்தியும் உண்டானாரப்போ
வலக்கை நடுவிரலில் இருந்துவந்து
பொல்லாத ஹிரண்யாக்ஷ அஸ்ரர்களை எல்லாம்
சந்துப்போதைக்குள்ளே ஸம்ஹரித்தார்
வெல்லமுடியாத ரூபந்தரித்த லக்ஷுமி
வராகமூர்த்திக்குச்—சோபனம் சோபனம்.

147 இரண்யகசிபு முதலஸ்ரானை எல்லாம்
இந்தப் பண்டாஸரன் வருத்திவிட்டான்
பரமேஸ்வரியும் வலக்கைப் பலித்திர
விரலையசைத்தாள் அதிலிருந்து
அதிக பராக்கிரம நரசிம்மரும் வந்து
அஸ்ர ஹிரண்யனை ஸம்ஹரித்தார்
நாகசயனர் பக்தர் பிரகலாதர் லக்ஷுமி
நரலிம்மமூர்த்திக்குச்—சோபனம் சோபனம்.

148. மஹாபலி முதலான அஸுரசேனைகளை

வருத்திப்போகச் சொன்னான் பண்டாஸுரன்
மகமாயையும் வலக்கைச்சுண்டுவிரலை
சுழட்டியே உதறினான் அதிலிருந்து
வந்தார் மகாலிஷ்ணு வாமனமூர்த்தியாய்
மாபலி அஸுரனையும் ஜயித்த
மாபலியை ஜயித்துப் பாதளத்தில் தள்ளின
வாமனமூர்த்திக்குச்—சோபனம் சோபனம்.

149 கார்த்த வீரயார்ச்சுனனைச் சேனைகளுடனே.

கண்டகன் பண்டன் அனுப்பிவைத்தான்
சூர்த்திகளைப் போக்கும் லலிதேஸ்வரியும்
அசைத்தாள் இடக்கைக் கட்டைவிரலை
பரசுராமர் கையிற் கோடாலிகொண்டு
புறப்பட்டார் வெள்ளிமலையைப் போல
பலமுள்ள கார்த்த வீரயார்ச்சுனனை வதைத்த
பரசுராமருக்குச்—சோபனம் சோபனம்.

150 இராவணனை கும்பகர்ணனிற்திரஜித்தனை

இராக்ஷதானை யவன் அனுப்பிவைத்தான்
தேவியும் இடக்கையின் ஆள்காட்டிவிரலை
செப்பிடுவித்தை போல் உதறினாளே
ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் ரதத்திலிருந்துண்டாகி
ராவணன் முதலோரை வதைகள் செய்தார்
தாமஸியாமல் ராக்ஷதானை வதைத்த
(ஸ்ரீ) ராமலக்ஷ்மணர்க்குச்—சோபனம் சோபனம்.

151 வானரங்களையும் வருத்திவிட்டான் பண்டன்

மலைமலையாகவே தேவிமேலே
விஜய அம்மன் இடக்கை நடுவிரலை
மின்னல் மின்னினுல்போல் உதறினாளே !

பலபத்திரரும் வந்தார் கைலாசமலைபோலே
 பெரிய உலக்கை கலப்பைகொண்டு
 உலக்கை கலப்பையால் குரங்குகளைக்கொன்ற.
 உக்கிரபலருக்குச்—சோபனம் சோபனம்.

152 சிசுபாலன் கம்ஸன் சகடன் பூதன் தன்னை
 துஷ்டன் பண்டாஸூரன் அனுப்பிவைத்தான்
 விச்வேச்வரியும் இடக்கைப் பவித்திர
 விரலை அசைத்தாள் அதிலிருந்து
 சங்கருஷ்ணன் ப்ரத்யும்னன் அகிருத்தனாகவே
 ஸ்வாமி வந்தவர்களைச் சங்கரித்தார்
 சங்கருஷ்ணன் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அகிருத்தன்ப்ரத்யும்னன்
 ஸ்வாமி நாலுபேருக்கும்—சோபனம் சோபனம்.

153 கலியுகாஸ்த்திரத்தாலே துலுக்கர் மிலேச்சரைக்
 கண்டகன் பண்டன் அனுப்பிவைத்தான்
 கலியாணியும் இடக்கைச் சுண்டுவிரலைக்
 காட்டி அசைத்தாள் அதிலிருந்து
 அட்டஹாஸத்துடன் கல்கி அவதாரமாய்
 அச்சதரும் வந்தார் அந்தக்ஷணம்
 மொட்டைத்துலுக்கர் மிலேச்சரை வதைசெய்த
 முரஹரி கல்கிக்குச்—சோபனம் சோபனம்.

154 பின்னும் அநேகம் மோகனாஸ்திரந்தன்னை
 பூட்டிவிட்டான் சக்திசேனையின்மேல்
 அந்நேரம் அம்மலும் சாம்பவர் அஸ்திரத்தால்
 அதையும் விமோசனம் செய்துவிட்டான்
 அக்ஷோகினி சேனையை காராயணாஸ்திரத்தால்
 பஸ்மமயமாக ஆக்கிவிட்டான்
 துஷ்டன் குழலாக்ஷன் முதற் சேனாபதிகளை
 சிதைத்தாள் பாசுபதத்தால்—சோபனம் சோபனம்.

155 கின்னும் அனேகம் அஸ்திரத்தாலவன்
 அகேநாகினிசேனே போனபின்பு
 என்ன பலம் லலிதாதேவிக் கென்று
 ஏங்கி விழிக்கின்றான் பண்டாஸூரன்
 அம்மனுந் தம்முட நாதர் காமேசனா
 அந்தரங்கத்திலேதான் நினைந்து
 காமேசர் அஸ்திரத்தால் ஜயம் வரட்டுமென்று
 கணவரையேண்டி னான்—சோபனம் சோபனம்.

பண்டாஸூரன் வதை.

156 கண்டகன் பண்டாஸூரனை வதைக்கவென்றே
 காமேசரும் அஸ்திரங்கொடுத்தார்
 வாங்கிக்கொண்டு அம்மன் காமேசர் அஸ்திரத்தை
 மண்டலாஹராமாய் வில்வனைத்து
 கோழி சூரியன் போன்ற காமேசர் பாணத்தை
 கோதண்டத்தில் வைத்து மந்திரித்து
 வேடிக்கையாகவே காதுபரியந்தம்
 விசையாய் இழுத்துவிட்டான்—சோபனம் சோபனம்.

157 தேவி பிரயோகித்த அஸ்திரந்தானப்போ
 தேவேந்திரன் வஜ்ஜிராயுதத்திடிபோல்
 தரவிப்பண்டாஸூரன் மார்பிலே பாய்ந்தது
 தரணியிலே விழுந்து உயிரைவிட்டான் !
 அஸ்திரமுடையாளின் அக்கினி ஜ்வாலையாலே
 அவனுட்புரங்களும் வெண்ணீரூச்சு
 அஸ்தமனத்தில் பண்டாஸூரனை வதைத்து
 அம்மன் ஜயங்கொண்டான்—சோபனம் சோபனம்.

158 புஷ்பம் பன்னீர்களைச் செர்ரியவே தேவர்கள்
 புகழ்ந்துசகிகள் வெண்சாமரை வீச
 அப்பொழுதுதேவி சக்தி சேனையுடன்
 ஆலயத்தை அம்மன் வந்தடைந்தார்.

ஆயுதங்களாலே அடிபட்ட சக்திகள்
காயத்தை அமிர்தக்கண்ணால் போக்கினுள்
நோய்கள்போன துபோலே சுகம்பெற்றார் பூமியும்
புரிதமாய்ச் செழித்தது—சோபனம் சோபனம்.

159 மும்மூர்த்திகள் முதல் முப்பத்துமுகக்கோடி
தேவர்கள் முனிவர்கள் பிராமணரும்
அம்மனைவந்து அடிபணிந்துகொண்டு
அற்புதமான ஸ்துதிகள்செய்தார்
அமராரும் மன்மதன் தேவி ரதியைக்காட்டி
அறிவித்தார் மதனனை எழுப்பவென்றே
இம்மாத்திரம் தயவுசெய்ய வேண்டுமம்மா
எங்களுக்காய்வேண்டிச்—சோபனம் சோபனம்.

160 இந்த ரதியுடைய சணவன் மன்மதனை
எழுப்பித்தந்து எங்கள் மனங்குளிர
எங்விதமாவது தயவுசெய்து ஈசரும்
ஈஸ்வரியைக்கூடி சுப்ரமணியர்
பிறந்துதாருகன் முதல் அஸ்வர்களை வதைத்தால்
பிறகு சங்கடமில்லை எங்களுக்கு
கூடியே தேவர்கள் எல்லாருங்கைகளை
கும்பிட்டு நின்றார்கள்—சோபனம் சோபனம்.

161 கண்டவுடனே ரதிதேவியை அம்மன்
காமேசர்முகத்தை ஆதரவாய்ப் பார்த்தான்
உண்டாய்விட்டான் மதன் வஜ்ஜிரதேகத்துடன்
உடனே தாயாரை நமஸ்கரித்தான்
அனுக்ரகித்தான் தேவி மன்மதனுக்கு
ஆருமினியிவனை ஜயிக்காமல்
வானவரும் இனி ஜயிக்கமாட்டார்களென்று [னம்.
வாங்கொடுத்துச் சொல்வன்—சோபனம் சோப

162 குழந்தாய் உனக்குப்பயமில்லை இனிமேல்

கூட்டிவை பார்வதியுடன் ஈசரை

தழுதழுத்துன்னுட பாணத்தால் சங்கரர்

தானே விவாகஞ்செய்வர் பார்வதியை !

ஒருவர் கண்ணுக்கும் இனி நீ அகப்படமாட்டாய்

உன்னைத் தூஷித்த பேர் அண்ணு கள்ளர்

சற்றும் பயமில்லை நாமிருக்கிறோமென்று

சங்கரியனுப்பினாள்—சோபனம் சோபனம்.

குமாரமூர்த்தி அவதாரமாகி தாருகன் முதலிய
அஸ்-ராளை வதைத்தல்.

163 அம்மன் அனுக்கொடியால் மதனன் பூச்சரத்தாலே

அடித்தான் பார்வதி பரமேசரை

வந்து விவாகஞ்செய்து ரமித்தார் சிவன்

குமாரரும் உண்டானார் சிவனிடத்தில்

கொய்து தாருகன்முதல் அஸ்-ராளை வதைத்த

கோல வேலவருக்குச் சோபனம் சோபனம்

தேவசேனாபதியாய் தெய்வானையை மணந்து

ஸ்ரீ புரந்தனில் வந்தார்—சோபனம் சோபனம்.

லலிதாம்பிகையின் ஸ்ரீபுரவர்ணனை.

164 ஸ்ரீபுரமென்றதைக் கேட்டது மகஸ்தியர்

தவமுனி ஹயக்ரீவரைப் பார்த்து

ஸ்ரீபுரமென்பதை விஸ்தாரமாகச்

சொல்லவேண்டுந் தயவாக வென்றார்

அன்புடன் வார்த்தையைக்கேட்டு ஹயக்ரீவர்

அகஸ்திய முனிவரைப்பார்த்து துரைப்பர்

இன்பங்களுண்டாகத் தேவியின் நகர்க்கை [னம்

இனிச்சொல்வோங் கேளென்றா—பனம் சோப

165 பண்டாஸாரண வதைத்த சந்தோஷத்தால்
 பரமேஸ்வரிக்கும் காமேசருக்கும்
 தேவசேனாதிபதியும் தேவர்களுமாய்க்கூடி
 ஸ்ரீலலிதாம்பாள் கொலுவிருக்க
 ஈஸ்வரியாளுக்குச் சிந்தாமணிகிரஹம்
 விச்வகர்மாவை அமைக்கச்சொன்னார்
 மகிழ்ந்து விச்வகர்மா இவாள் சொன்னபடிக்கு
 புகழ்பெறவே செய்தார்—சோபனம் சோபனம்.

ஸ்ரீபுரத்தின் விபரம்.

166 தரணியில் ஒன்பதும் சமுத்திரத்தில் ஏழும்
 தேவிக்குப்பதினாறு ஸ்ரீபுரங்கள்
 மேருகிரியிலொரு ஸ்ரீபுரமுண்டதை
 முன்னாலே உமக்கதைச் சொல்லுகிறேன்
 மூவராலும் ஆதிசேஷராலுஞ்சொல்லி
 முடியாது அம்மன் புரமகிமை
 சாவதானமாகக் கேட்கவேணுமிதை
 தன்யனே சொல்லுவேன்—சோபனம் சோபனம்.

167 ஒன்றாமது கோட்டை இரும்பாக்குமதற்கு
 உயரம் நானூறு யோஜனைகள் உண்டு
 நன்றாக நூறு யோஜனை அகலங்காண்
 நான்கு புரத்திலும் வாசலுண்டு
 வாசல்கள் தோறும் கோபுரமுண்டு அதற்கு
 வரியாகத் தட்டுக்கள் இருபத்தஞ்சு
 யோஜனைக்கு ஒருதட்டு வீதங்கணக்கு
 உச்சி மகுடம் மூன்று—சோபனம் சோபனம்.

168 இந்த வாசற்போலே நாலுவாசலுக்கும்
 இதுபோலே கோபுரந்தட்டு முண்டு
 இந்தக்கோட்டை வாசல் கதவு கோபுரமுதல்
 எல்லாம் இரும்புப்பணி இதைப்போலே

எந்தக்கோட்டைகளினி சொல்லப்போகின்றோமோ
அந்தக்கோட்டையும் இதுபோலகஸ்தியா
இந்தக்கோட்டை கழிந்தப்புறமுள்ளது
ஏழுயோஜனையுண்டு—சோபனம் சோபனம்.

169 ஏழுயோஜனையுள்ள நடு இடைவெளி தன்னில்
எல்லாமரங்களும் நிறைந்திருக்கும்
தோழர்கேள் ஏழுயோஜனையின் விஸ்தாரம்
சொல்லப்போகிறோம் கோட்டை இடைநடுவில்
காளியும் காளரும் சக்தியுடனே
காலசக்ராசனத்தில் இருந்து
லலிதையுடைய நாமஞ்செபித்து ஒன்றாக்கோட்டை
ரகஷிக்கிறாள் என்றும்—சோபனம் சோபனம்.

170 வெண்கலக்கோட்டையில் வஸந்தருதுக்காவல்
வேலியும் கட்டபக விருகஷமார்க்கும்
தங்கச்செம்பு கோட்டையில் வேலி அரிச்சந்தனம்
சுசியான கிரீஷ்மருதுக்காவல்
நயக்கோட்டையின்வேலி சந்தன விருகஷங்கள்
எங்குஞ் சுற்றிக்காவல் வருஷருது
முன்னுடயிருக்குக் கோட்டையின்வேலி மந்தாரை
வெளுத்த சரத்ருதுகாவல்—சோபனம் சோபனம்.

171 பஞ்சலோகக் கோட்டைக்குப் பாரிஜாதம்வேலி
ஹேமந்தருதுகோல் காததாரம்
பஞ்சப்பொன் கோட்டைக்கும் மந்திரினி முதலான
சக்திகள் கிரகம் சசிருதுக்காவல்
பிக்ஷாரகத்துக்குச் சித்தர்களும் முத்திப்
பெண்டுகளுங்குடி இருக்கின்றார்கள்
பிக்ஷாரகம் கழிந்தப்புறஞ் சாரணர்
பத்மராகக்கிரகம்—சோபனம் சோபனம்.

172 அழகிய கந்தர்வாள் வைரக்கிரகம் தன்னில்
 அதற்குப்பின் யோகிகள் வஜ்ஜிரக்கம்
 புதுகாக சத்தனமும் வைரீயத்தாலும்
 பின்திரிந்திரக் கல்லாலு முள்ளகிரகம்
 முத்துக்கள் குழும் மரகதத்தால் கிரகம்
 மின்போல் வாராகிக்கும் நாலுகிரகம்
 சத்தமான கிரகம் பிறும்மாவினுடையது
 செம்பவழத்தாலே—சோபனம் சோபனம்.

173 மாணிக்க மண்டபத்தில் விஷ்ணுவும் இருக்கின்றார்
 மண்டபத்தினிடையில் சிவலோகம்
 பிரம்மதேவருடைய சத்தியலோகமும்
 பிரபலமான விஷ்ணுவின் உலகம்
 மாயக்கோட்டை அனந்தம் வர்ணமுள்ள கோட்டை
 அதற்கிடையில் சூர்யனின் விமானம்
 பகவான் மார்த்தாண்டவர் பைரவர் இருப்பு
 பத்தரே கேளின்னுஞ்—சோபனம் சோபனம்.

174 சந்திர பிம்பத்தில் சிங்காரமாகவே
 சரியாக இருபத்தஞ்சு கோட்டையும்
 சுந்தரமான கோபுரங்களும் ஞானுண்டு
 தொகையொரு கோட்டைக்கு நான்குவீதம்
 அப்புரந்தாமரைப் பூக்கள் உனம்
 ஆறுயோசனைக்கு நிறைந்திருக்கும்
 விப்பிரனே அதற்குக் கிழக்காகவே பெங்கும்
 சுற்றிக் கதம்பவனம்—சோபனம் சோபனம்.

175 அதற்குக் கிழக்கிலே மும்மூர்த்திகளுக்கும்
 அகநகர் மூனுபதம் அடவியிலே
 இதற்கு நடுவிற் சிந்தாமணி ரத்தினத்தாலே
 ஈஸ்வரி லலிதாதேவியின் கிரகம்

நாலுபுரம்வாசல் உண்டதற் குச்சியில்
 ஞானரத்தினத்தினாலே மகுடம்
 வலது புறத்திலே மந்திரிணி கிரகம்
 வாராகிக் கிடப்புறம்—சோபனம் சோபனம்.

176 அக்கினி முடுக்கிலே அக்கினி குண்டம்
 அதற்குமேலே நிற்கும் ஸ்ரீசக்ரத்தேர்
 நிற்கின்றதே வாயுமுடுக்கில் மந்திரிணியேர்
 நேரே ஈசான்யத்தில் வாராகியேர்
 இந்தநடுவிலே சக்திகளுட கிரகம்
 சிந்தாமணிக் கிரகத்தைச்சுற்றிலும்
 சிந்தாமணிக்கிரகம் சிந்தாமணிச்சுவர்
 சுற்றிலும் தீபங்கள்—சோபனம் சோபனம்.

177 சிந்தாமணிக்கிரகத்தின் நடுமத்தியில்
 சிந்தாமணியாலே ஸ்ரீபீடம்
 அஷ்டகோண வடிவாகி விளங்கிய
 சக்ர ராஜாவென்ற பீடத்தின்மேல்
 ஐரமுன்று தட்டந்த ஸ்ரீபீடத்திற்கு
 ஆயிரத்தறுநூறு முழம் வீதி
 கைமுழத்திற்கிருபது முழையரந்தட்டு
 கடலைக் குடித்தவகஸ்தியா—சோபனம் சோபனம்.

178 தட்டுத்தோறும் இதுபோல் உயரம்வீதி
 தட்டுத்தோறுஞ் சக்திகள் இருக்காள்
 திட்டமாய் ஸ்ரீபீடத்திற் கப்புறத்திலே
 சிங்காரப்படி முப்பத்தாறு ஸ்தம்பம்
 வட்டமான இந்த பீடத்தில் ஈசர் பிரம்மா
 மாதவர் ருத்திரர் கட்டிலின் கால்
 கட்டிப்பலகை சிவன் சதாசிவன் பாய்
 ஈசானன் தலையணை—சோபனம் சோபனம்.

179 மஞ்சத்தின்மேல் அம்ஸதாளிகாமெத்தை போட்டு
 வட்ட இருபுறந்தலை யணையும்
 மஞ்சத்தின்மேலே கிழக்கைப் பார்த்திருக்கின்றார்
 மன்மத கோடிபோல் காமேசரும்
 நாதர்காமேசர் மடிமேல் கிழக்கைப்பார்த்து
 தாய் லலிதாதேவியும் இருக்காள்
 பாலா லலிதாதேவிக் கு நித்தியம்
 பதினுறு வயதென்றும்—சோபனம் சோபனம்.

180 இடது துடைமேல் சுவாமி வைத்துக்கொண்டம்மனை
 வலது கன்னத்தை முத்தமிட்டுக்கொண்டு
 விடைமே லழகரும் வளமுடன் தேவிக்கு
 விபூதியிட்டு திருவுஷ்டி கழித்து
 அஞ்சாதீர் என பக்தர்க்கபயப் பிரதானஞ் செய்து
 அம்பிகையுடன் தாம்பூலந்தரித்து
 இந்தப்படி ஈசன் சிந்தாமணிக்கிரகத்தில்
 இருந்தார் தேவியுடன்—சோபனம் சோபனம்.

181 தேவிக்கு உயர நாற்பது முழத்திற்குமேல்
 தேசத்தில் ஒப்பில்லா மேல் கட்டிலில்
 *யமுனாஹாரமாய்ச் சுற்றியிருக்கின்றார்
 இஜ்ஜகத்தை மோகிப்பிக்கும் மாயை !
 தேவியுடைய செளபாக்கியத்திற்கொப்பில்லை
 தேவிதானறிய வேணுமகஸ்தியா
 நாவாறும் மனதாலும் எண்ணமுடியாது
 ராஜேஸ்வரி மகிமை—சோபனம் சோபனம்.

தேவியின் ஸ்ரீவித்தை ஜபத்தின்மகிமை உரைத்தல்.

182 மந்திரங்களுக்கெல்லாம் பெரிதான ஸ்ரீவித்தை
 மகாகுருவினிடத்தில் வேண்டிக்கொண்டு

* இது குண்டலி சக்தி அதாவது உடலைப்பாம்புபோல்
 மூன்றரைச் சுற்றிய வளர்த்துக்கொண்டிருப்பவள்.

நித்தத்திற்குச் சொன்னஐயமோமங்கள் செய்து
மகிமைதேவாளுக்குப் போஜனமளித்து
யின்னர் தேவியை பரமாத்மாவாய் தியானித்து
பிறகு நிஷ்காமயஜபம் செய்த பேர்க்கு
எண்ணின் காரியம் கைகூடும் ஐதத்திலே

இவர்கள் எங்கும் பூஜையை—சோபனம் சோபனம்.

183 அசுத்தத்தாடன் சோபனத்தைச் சொன்ன பேர்க்கும்
அசங்கதிச்ச பேர்க்கும் பிணிகளுண்டு
அசுத்தயில்லாமலும் அசங்கதியாமலும்
அம்மன் சோபனமென்று பக்தியுடன்
விஸ்வாஸமாய்ச் சொன்ன பேர்க்கும் கேட்டவர்க்கும்
வ்யாதியில்லை சத்துருபாதையில்லை
நிஜமாய் ஜ்வரம்வ்யாதி ரோகாதிகளில்லை
நித்திய சம்பத்துண்டு—சோபனம் சோபனம்.

184 இந்தச் சோபனம் பாடும் வாழ்வரசிகள் எல்லாம்
தேவிகளென்று மனதிலெண்ணி
சந்தனந்தாம்பூலம் குங்குமம் பழம் புஷ்பம்
சந்தோஷமாய் எல்லார்க்கும்கொடுத்தது
எந்தெந்த கிரகங்களில் சொல்லவைத்துக்கேட்பாரோ
அந்தந்தக் கிரகங்களின் அனிஷ்டம் நீங்கும்
சந்தரி கிருபையாலே சந்ததிவிருத்திக்கும்
திர்க்காயுஸும் உண்டு—சோபனம் சோபனம்.
தேவியை பூஜிக்கவேண்டிய முக்ய-காலங்கள்
உலரத்தல.

185 அன்பாய் நவராத்திரி பெளர்ணமி சக்கிரவாரம்
அம்மன் சோபனந்தன்னைச் சொன்னபேர்க்கு
துன்பங்கள் உண்டாகமாட்டாது ஒருக்காலும்
தெள்ளிசையையடையார் தினஞ்சொன்னவாள்
சொம்பச் சொல்லுவானேன் தேவிதாசாளுக்கு.
திரிலோகமும் அவர்கட்கு ஜெபம்
சம்பினபேர்களைத் காத்திடத்தேவியல்லால்
நாட்டிலே வேறுண்டு—சோபனம் சோபனம்.

186 அத்திரி மகாரிஷி ஆசிரமத்தில் அநுஞயை
 கேட்டஇஞ்ஞான ரகவியத்தை
 நல்துறையில் வாழும் லக்ஷ்மிகடாக்ஷத்தால்
 நாராயணனுரைத்த தேவி மகிவை
 ராஜேஸ்வரியாள் மகிமை யகஸ்தியரும்
 ஆதரவாய்ச் சொல்லச் சொன்னதற்கு
 நாடுசெழிக்க அவதரித்துவந்த
 மாதவர் அறிவித்தார்—சோபனம் சோபனம்.

187 அறிந்தறியாமல் இந்தச் சோபனத்தில்
 அருத்த அக்ஷரப்பிழை இருந்தாலும்
 மகப்பிரபு மனுஷப்பிரபு விஷ்ணு என்பதுபோலும்
 மராமரா என்றதோர் நாமம்போலும்
 வரதாசிவனார் சிவசங்கர நாமம்போலும்
 வார்த்தைப் பிழைகள் தனைப் பொறுத்து
 ஏதுவிதத்திலும் பரதேவியைத் தியானித்தால்
 ஏழைக்கிரங்குவள்—சோபனம் சோபனம்.

மங்கள் வாழ்த்து.

188 ஜயமங்களம் லலிதாதேவிகீதும்
 ஜயமங்களம் காமேஸ்வர்க்கும்
 ஜயமங்களம் மந்திரிணி தண்டநாதைக்கும்
 ஜயமங்களம் சர்வசக்திகட்கும்
 ஜயமங்களம் ஹயக்கிவருக்கும்
 ஜயமங்களம் அக்ஸ்தியமாமுனிக்கும்
 ஜயமங்களம் ஸர்வஜனங்கட்கும் நமக்கும்
 ஜயமங்களம் நித்திய சுபமங்களம்.

(சோபனம் முற்றுப்பெற்றது.)

ஓம்—தத்ஸத்—பிரம்மார்ப்பிதமஸ்து.

ஓம்—தேவ்யை—நம :

உ
பரதேவிதுணை.
தேவிபாடம்.

69

கூடவுள் வணக்கம்.

கொப்பியளோ பஞ்சனதீசா

கொப்பியளோ ப்ரணதார்த்தீசா

கொப்பியளோ ஜய தாமஸம்வர்த்தினி

கொப்பிபாடுவோம் ஜய கொப்பியளோ

(என்ற பல்லவிக்கு சிலபாகங்களை சந்தையாகப் பாடலாம்.)

1 மிருகண்டுரிஷி பிள்ளை மார்க்கண்டேயமுனி

யோகம்பண்ணுகின்ற காலத்தினில்

மார்க்கண்டேயர் ஜய முனிக்குச்சொன்ன

மகாதேவி மஹிமை எல்லாம்

2 வியாசமுனி பரிசுதித் துக்குச்சொன்ன

விசுவேசுவரி மகிமையெல்லாம்

ஸூத முனி சவுன காதிகட்குச்சொன்ன

ஸ்ரீதேவி மகிமைதன்னில்

3 அறிந்தமட்டுக்கும் நானுரைப்பேன்தில்

அக்ஷப்பிழைகள் வாராமல்

சேஷாத்திரிகுருவைப் பணித்தேமஹா

தேவிமகிமை சொல்லத்துணிந்தேன்

4 சரஸ்வதியும் கணேசரும் எந்தனுக்கு

தந்தேன் பாக்கியம் என்றுசொல்ல

சந்தோஷமான ஜெயத்துடனே நான்

ஸ்ரீவேசுவரி மகிமை யுரைப்பேன்.

கதை வரலாறு.

- 5 சுரதனென்ற வோரசன் தன்னுட
ஜகத்தை எல்லா மாண்டிருந்தான்
தர்மாதர்மத்தை ஆராய்ந்து நல்ல
சாஸ்திரபடிக்கு ஆண்டிருந்தான்
- 6 அஸுரையினுலொரு பகையரசன்
அவனையடித்துத் தூத்திவிட்டான்
அதிசோகத்துடன் ராஜாவும் ஒரு
அடவிதனில் வந்து சஞ்சரித்தான்
- 7 சமாதி என்கின்ற வைசிய னொருத்தன்
புத்திரருடன் விரோதப்பட்டு
பொறுக்கமாட்டாது கோமுட்டியும்
புறப்பட்டு வந்தான் வனத்தையோக்கி.
- 8 கோமுட்டியைக்கண்டு ராஜனுமப்போ
குசலப்பிரசனம் கேட்டிலே
அன்புடையானுமென் புத்திரானுமமவா
அவமானந்தனைப் பண்ணினார்கள்.
- 9 சகிக்கமாட்டாதே நானுமப்போதிந்தத்
தவவனத்தினில் வந்தேனென்றான்
அவன் சொல்லவந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு
ஆச்சரியப்பட்டு ராஜனப்போ
- 10 என்னுடைய வர்த்த மானந்தனை
எடுத்துரைப்பேன் நீர்க்கேளும்
சத்துருவாய் ஒருராஜன் வந்து என்னை
சண்டைபண்ணி ஓயித்துவிட்டான்
- 11 பாரியையுடனே புத்திரானையுமென்
பட்டணந்தனையும் நானிழந்தேன்

ள தனையிழந்து இந்த
னத்தினில் வந்தேனென்று

க்கொண்டு இருவருமாய்வந்து
மதஸ் முனியைக்கண்டு பணிந்தாள்
திடபுத்தியாய் இருக்கும்பொழுதிந்த
சோகம்வந்து மறைப்பானேன்.

13 ஞானஸ்வரூபியே சொல்லுமென்று கேட்க
ராஜாவைப்பார்த்து முனியுஞ்சொல்வர்
பள்ளுப்பறை பதினாலுசாதிகட்கும்
ஈ ஏறம்பு என்பத்தி நான்கினுக்கும்

14 எனது நானென்ற அபிமானம் ஜீவர்
எல்லாரிடமும் இருக்கின்றது
அகங்காரம் பூர்ணமாயிருக்கும் போது
அகம்பிரும்மம் நானென்கின்றீரே

15 அஞ்ஞானமாயா மயக்கம் விலக்கிட
ஹரி அயனாதி யாற்கூடாது
அண்டம்பதினாலுலகம் முழுவதும்
அம்மன் மாய்கையினால் விளங்கும்

16 ஸ்ரீதேவி ஜகன் மாதாவினுடைய
திருவந்தரணை விளங்குகிறதும்
ஸ்ரீதேவியின் லக்ஷ்மி மென்றந்தச்
சுமேதஸ்முனியு முரைத்திடவே

17 தேவியாரோ தெரியவில்லை என்று
திரும்பவும் ராஜன் கேட்கலும்
ஸ்ரீதேவிகுமைதன்னை யப்பென
சுமேதஸ்முனியு முரைக்கலுறரா

